

"Arbejderklassens frigørelse er arbejderklassens eget værk" (Marx)

Solidaritet & Modstand

Tillæg til juli-udgave 2026

giv et støttebeløb efter lyst og evne

Panoramafoto fra den ene af de to mødesale på den internationale antikrigskonference i London

REPORTAGE FRA INTERNATIONAL CONFERENCE AGAINST WAR, LONDON 19.-20. JUNI 2026:

Rødt Venstre i London: Fred er ikke en drøm

– det er et krav

side 2

UDTALELSE, ENSTEMMIGT VEDTAGET AF ANTIKRIGSKONFERENCEN I LONDON

Nej til militarisering og værnepligt.

Velfærd frem for krigsfærd

side 6

Talerne på den international antikrigskonference i London den 20. juli 2026

side 7

EFTER LONDON-KONFERENCEN:

Opfordring til kampagne for støtte til desertører i Europa

side 57

INDTRYK OG VURDERINGER FRA TYSKE OG SPANSKE KAMMERATER:

Stop krigsmagerregeringerne!

side 60

UGT deltager i International konference mod krig, afholdt i London

side 60

Fra redaktionen til læserne

Der er nu gået ca. 4 uger siden Den Internationale Antikrigskonference i London sluttede. Redaktionen på "Solidaritet & Modstand" har prioriteret, at dette tillæg til juliudgaven udgives hurtigst muligt. Derfor flere grammatiske fejl og stavefejl sandsynligvis sneget sig ind end sædvanligt. Det materiale, der eventuelt mangler, vil blive bragt løbende som tilføjelser til dette nummer, efterhånden som vi får oversat og korrekturlæst materialet. Så god læselyst, trods eventuelt flere fejl.

Rødt Venstre i London: Fred er ikke en drøm **– det er et krav**

Reportage fra International Conference Against War, London 19.-20. juni 2026

Over 3.000 aktivister fra Europa, Nordamerika og Mellemøsten samledes i London den 20. juni til årets hidtil største internationale antikrigskonference. **Rødt Venstre** deltog med en stærk delegation: **Ali Hansen, Per Møller Jacobsen og Jens Anton Schou Madsen. Shemon Chowdhury** var med fra *SUF* som repræsentant for den yngre generation i antikrigsbevægelsen. Fra Danmark deltog også **Lene Junker fra Internationale Socialister**.

Fredag: Delegatmødet – bevægelsens rygrad mødes

Det begyndte med et engageret møde for indbudte. Fredag den 19. juni samledes omkring 200 repræsentanter og delegater fra ca. 20 lande i National Education Unions lokaler i Hamilton House i nærheden af Kings Cross. Her, bag lukkede døre og uden de store taler til folkemasserne, foregik det politiske arbejde: Lande-rapporter, diskussion af koordinerede aktioner og planer for det videre internationale samarbejde. Det var også her, grundlaget for konferencens fælleserklæring blev lagt – teksten, der dagen efter skulle vedtages af over 3.000 aktivister. (Se side 6).

En bred skare deltog – fagforeningsfolk, partiaktivister, parlamentsmedlemmer fra flere lande og naturligvis fredsorganisationer. Fra Storbritannien var de store fagforeninger UNISON og jernbaneorganisationen RMT repræsenteret. Fra

Frankrig CGT og Force Ouvrière. Fra Italien CGIL. Tilsammen repræsenterede delegaterne fagforeninger med millioner af medlemmer og fredsbevægelser med årtiers erfaring.

Om aftenen samledes delegaterne til reception i YMCA's historiske lokaler – et stenkast fra Hamilton House. Der er noget helt særligt ved at møde internationale kammerater ansigt til ansigt, genopfriske gamle forbindelser og knytte nye. Bevægelser lever ikke kun af resolutioner og dagsordener; de lever af de samtaler, der føres over et glas, når dagen er omme. Det er her, tilliden bygges – og tillid er forudsætningen for koordineret handling på tværs af grænser.

Lørdag formiddag: Stemmer fra bevægelsen

Lørdag morgen åbnede Central Hall Westminster dørene klokken 9:30. Bygningen midt i Westminster, skråt over for det britiske parlament, er ikke valgt tilfældigt. Her mødtes FN's

generalforsamling første gang i 1946 – og her samler bevægelsen sig nu igen i en tid, der føles mindst lige så afgørende og kompliceret.

Formiddagssessionen satte rammen med stemmer fra bevægelsen: faglige tillidsfolk, anti-værnepligtsaktivister og repræsentanter fra det internationale netværk. Det var hér, konferencens politiske grundtone blev slået an: vi er ikke et perifert udkantsfænomen, vi er fagforeningsmedlemmer, politiske aktivister, forældre, lærere og fagpolitikere fra hele Europa – og vi siger fra.

En af de mest markante stemmer om formiddagen var **Ulrike Eifler**, politisk sekretær i IG Metall – Tysklands og Europas største fagforbund for metalarbejdere. Hendes tale var en direkte udfordring til den fortælling, som desværre også høres herhjemme fra Dansk Metal: at oprustning er vejen til reindustrialisering og sikring af arbejdspladser.

Eifler afviste den logik blankt. Det er frygten for Tysklands økonomiske tilbagegang – landet er i sit sjette år med recession – og frygten for at miste politisk betydning, der presser Berlin til at ville nå NATO's forsvarsudgiftsmål fem år tidligere end alle andre lande og til at opbygge Europas største hær. Det er ikke industripolitik. Det er panik.

Og forbindelsen til vores hverdag er direkte: de politikere, der nægtede at betegne det israelske angreb på Iran som en krænkelse af folkeretten, er de samme, der vil afskaffe 8-timers arbejdsdag og hæve pensionsalderen. Gaza var ikke undtagelsen", sagde **Eifler**. "*Gaza var mønsteret. Den, der ikke respekterer folkeretten, respekterer heller ikke vores faglige rettigheder.*"

Oprustningen finansieres af vores pensioner, vores sundhedsvæsen og vores skoler – og **Eifler** satte ord på det, der er konferencens måske vigtigste politiske indsigt: militariseringen af samfundet er også en militarisering af arbejdslivet. Ikke kun i våbenindustrien – men på hospitalerne, i klasselokalerne, i havnene. Det er her

modstanden kan sættes ind. Italienske og græske havnearbejdere, der nægtede at losse våbenlaste, viste hvad der er muligt. Forestil jer, sagde hun, hvis lærere nægtede militære rekrutteringsofficerer adgang til skolerne – eller hvis sygeplejersker erklærede, at sårede soldater kun ville blive behandlet på den betingelse, at de blev sendt hjem til deres familier frem for tilbage til fronten.

Lørdag eftermiddag: Konferencens to sessioner

Klokken 13 begyndte den egentlige konference. Salen var fyldt til bristepunktet.

Session 1: Den nye æra af global krig – tidlig eftermiddag.

Konferencens ordstyrer og samlende kraft, **Lindsey German** – medstifter af *Stop the War*-Koalitionen, der blev grundlagt i kølvandet på 11. september 2001 – bød velkommen med en hilsen til palæstinabevægelsen. Det satte tonen. Folkemord og krig er ikke abstrakte begreber her. De er nutid.

Et særligt stærkt og følelsesladet øjeblik: Brian Enos og Peter Kennards audiovisuelle præsentation, der illustrerede forbindelsen mellem krigsprofit, mediekontrol og folkelig apati – og modstanden derimod.

Medea Benjamin fra den amerikanske kvindefredsorganisation CODEPINK: WOMEN FOR PEACE talte fra den anden side af Atlanten – og gav et billede af et USA, der er ved at skifte kurs nedefra.

Penge fra AIPAC (*American Israel Public Affairs Committee*) er ved at blive giftige i valgkampene. Pro-palæstinensiske kandidater vinder primærvalg fra Michigan til Washington DC. 77 kongresmedlemmer har nu stemt for en politik om "*ikke flere bomber til Israel*". Og Trumps plan om at øge det i forvejen obstruktion Pentagonbudget til 1,5 billioner dollar møder modstand fra alle sider af det politiske spektrum. "*Vi er nu*

flertallet i USA”, sagde hun. ”Og det flertal siger: et frit Palæstina, fred med Iran og ikke flere krige.”

Hun mindede os om, at krig også føres med økonomi – og brugte Cuba som eksempel: en blokade så grusom, at spædbørn dør i kuvøser, mens Det Hvide Hus klapper i hænderne.

Jeremy Corbyn talte med den rolige, insistende klarhed, der har gjort ham til en figur, magthaverne aldrig helt har kunnet kvæle. Han ridsede krigskortet op: Gaza og folkemordets tredje år. Sudan, hvor britiske og amerikanske våben bruges til at plyndre naturressourcer – *”kolonialismen er vendt tilbage”*, sagde han. Ukraine, hvor han kaldte på øjeblikkelig våbenhvile og forhandlinger frem for flere kontrakt-signeringer med våbenindustrien.

”Blodpengene, de tjener på krig – dem er vi nødt til at stoppe.”

Han udfordrede direkte Manchesters borgmester Andy Burnham, der nævnes som mulig kommende premierminister: start med at stoppe al britisk medvirken til politikken i Gaza og på Vestbredden.

Og til Starmers regering, der skærer i velfærd for at betale for oprustning: *”Hvor mange flere børn vil de have i fattigdom? Hvor mange flere fødevarebanker vil de have?”*

Det britiske parlamentsmedlem **Diane Abbott** talte også i denne session. Og der var indlæg fra salen – engagerede stemmer fra fagforeringsaktivister og lokale kampagner, der understregede, at denne konference ikke var en talerstolsbegivenhed men en bevægelses samling.

Session 2: Drivkræfterne bag krig i Europa – sen eftermiddag

Anden session tog fat på det europæiske billede. Igen var det fagforeningernes stemmer, der skar klarest igennem. **Ian Hodson**, præsident for den britiske bager- og fødevarearbejderforbund BFAWU, formulerede det enkelt og præcist: *”Nedskæringspolitik og militarisering er to*

sider af samme mønt.” Og tilføjede, at Starmers regering havde skåret støtte til kørestolsbrugere for at finansiere oprustningen: *”Mennesker med handicap betaler for krigen!”*

Lindsey German slog fast, hvad der for mange i salen er den centrale politiske pointe: *”Vi ønsker hverken amerikansk imperialisme eller europæisk imperialisme.”*

Det britiske parlamentsmedlem **Zarah Sultana** bidrog med en tale, der placerede den hjemlige britiske virkelighed i den internationale ramme – og understregede, at kampen mod oprustning og for velfærd er to sider af den samme kamp.

Det var et kraftfuldt opgør med den fortælling – udbredt også i dansk offentlighed – om at oprustning er et nødvendigt svar på en trussel, og at man sætter sig på den forkerte side, hvis man stiller spørgsmål.

Afslutning: Fra ord til handling

Konferencen løb halvanden time over den planlagte sluttid – ikke fordi nogen havde mistet overblikket, men fordi engagementet var for stort til at stoppe. Det er det bedst tænkelige problem at have.

Det afsluttende ord tilhørte **John Rees** fra Stop the War. Han erklærede konferencen historisk – og gav grunden: *”Vores modstandere mødes hele tiden. De mødes til G7, til Davos, på millionærernes ferieøer i Caribien. Vi mødes sjældent. Men vi er nødt til at mødes mere.”*

Han henviste til, at den Første Internationale blev grundlagt i London for 162 år siden – ikke langt fra der, hvor vi sad. Marx’ afslutningsord dengang er stadig gyldige: arbejderklassen må lære at forstå sine internationale relationer, handle, når det er muligt, og beskytte den generelle frigørelse.

”Proletarer, foren jer” – det er ikke en nostalgisk frase. Det er en opgave. **Rees** pegede på de tre fælles aktionsdatoer: 10. oktober for Palæstina, havnearbejdernes internationale akti-

onsdag og weekenden den 21.-22. november mod militarisering og værnepligt. *"Konferencer er ikke nok. Vi skal fra ord til handlinger."*

Vedtagelsen: Et stærkt fælles manifest

Konferencen vedtog en fælleserklæring under titlen *"Nej til militarisering og værnepligt – Velfærd frem for krigsfærd"*. Det er et stærkt dokument, og det er værd at dvæle ved det. Erklæringen navngiver de ansvarlige – ikke i vage vendinger, men konkret: Starmer, Macron og Merz nævnes som ansvarlige for at optrappe kursen henimod krig i Europa. USA's imperialisme identificeres som en central årsag til det globale kaos.

Det afvises blankt, at militærudgifter vil *"genoplive vores industrier og økonomier"* – en falsk fortælling, som vi hører igen og igen.

Og så de positive krav: Investeringer i sundhed, uddannelse, boliger og ordentlige løn- og arbejdsforhold. Nej til værnepligt og militarisering af uddannelsessystemet.

Solidaritet med Palæstina

Erklæringen opfordrer til deltagelse i tre konkrete aktioner: 10. oktober for Palæstina, havnearbejdernes aktionsdag mod krig i oktober (dato offentliggøres senere) og aktionsweekenden mod militarisering og værnepligt den 21.-22. november.

For Rødt Venstres delegation er vedtagelsen en succes. Det er en tekst, vi kan stille os bag uden forbehold, og den afspejler det brede politiske spektrum – fra britiske fagforeningsbosser og franske kommunister til skandinaviske socialister.

Et nordisk spor tager form

London var ikke kun en international konference – den blev også et nordisk møde. De nordiske delegationer fandt hinanden i løbet af de to dage

og brugte lørdag aften på et uformelt fællesmøde.

Stemningen var god, og der var bred enighed om at fortsætte og formalisere samarbejdet. Ambitionerne rækker videre end blot at koordinere deltagelse i fælles aktioner: målet er en egentlig nordisk fredskonference, hvor bevægelserne i de nordiske lande mødes på hjemmebane og bygger et stærkt fælles fundament. Det arbejde starter nu, og Rødt Venstre vil sætte sig i spidsen for det. Et løfte og en åben opgave.

Vores vurdering:

London-konferencen er den anden internationale antikrigskonference på ni måneder – den første blev afholdt i Paris i oktober 2025 med mere end 4.000 deltagere. Bevægelsen vokser.

Den 14. juni demonstrerede 12.000 i Brüssel under sloganet *"Welfare, not Warfare"*. I efteråret følger havnearbejdernes aktionsdag og en europæisk aktionsweekend. Det er en bevægelse med vind i sejlene. Og den har skabt en erklæring, som kan samle og mobilisere.

Men vi vil også sige det direkte: Vi ville gerne have set mere. Konferencen vedtog et manifest, men satte ikke datoen for den næste konference – og der blev ikke oprettet en international organisationskomité med ansvar for at drive arbejdet fremad og forberede den næste samling. Det er en svaghed. Bevægelser, der ikke institutionaliserer sig, risikerer at forblive engangsfænomener.

At vedtage tre aktionsdatoer er godt – men det er ikke det samme som at have et koordinerende organ, der kan holde bevægelsen samlet og give den retning mellem konferencerne. Det er noget, vi fra Rødt Venstre vil arbejde for til næste gang. For der skal være en næste gang. Og vi skal stå stærkere.

PM og AS

Nej til militarisering og værnepligt.

Velfærd frem for krigsfærd

Fra denne internationale antikrigskonference løfter vi vores fælles stemmer mod krig og folkemord, mod den voksende atomtrussel og for fred. Vi er samlet for at slå alarm: for at standse marchen i retning af krig og den nationalisme og racisme, som den medfører. Sammen siger vi nej til oprustning og værnepligt, og ja til et veludbygget sundhedsvæsen, uddannelse og offentlige tjenester, anstændige jobs og højere lønninger.

Vi anerkender og fordømmer medansvaret hos de regeringer, der har muliggjort og fortsat understøtter folkemordet i Palæstina; som har næret det frygtelige blodbad og modarbejdet en våbenhvile i Ukraine; der har angrebet suveræne stater som Iran samt Libanon og Yemen, og som fortsat deltager i krige og militære interventioner verden over. Millioner er blevet dræbt eller såret som følge heraf. Infrastruktur er blevet ødelagt, og liv, muligheder og håb er blevet knust for at redde det kapitalistiske system, som skaber krig og barbari.

Vi accepterer ikke nedstigningen i kaos og krig, som i vid udstrækning kan tilskrives amerikansk imperialisme. Vi afviser kategorisk Trumps politiske og militære indblanding i Venezuela, hans krigstrusler over for Cuba, og vi erklærer vores solidaritet med befolkningerne i alle de lande, der trues af Trump og hans allierede.

Vi anerkender og fordømmer også de europæiske regeringers rolle – særligt Starmer, Macron og Merz – i at optrappe kursen i retning af krig. Vi afviser deres aktive forberedelser til krig på vores kontinent, den stadigt stigende NATO-oprustning, og vi forpligter os til at bekæmpe og tilbagerulle denne udvikling.

Vi afviser vores samfunds forfald, som skyldes plyndringen af fælles rigdom og offentlige res-

sourcer til fordel for våbenindustrien. Vi lader os ikke narre af den falske fortælling om, at militærudgifter vil genoplive vores industrier og økonomier. Vi vil støtte og opmuntre fagbevægelsens modstand mod militære oprustningsudgifter.

Vi støtter reelle investeringer i vores samfund for at skabe ægte tryghed for arbejdende mennesker og vores mangfoldige fællesskaber: investeringer i sundhedsvæsen, ordentlige løn- og arbejdsforhold, transport, uddannelse og boliger. Vi vil ikke acceptere værnepligt og militarisering af uddannelsessystemet. Vi vil ikke tillade, at vores sønner og døtre sendes ud for at dræbe og blive dræbt.

Vi står over for enorme udfordringer og hidtil usete vanskeligheder. I dag erkender vi, at den eneste måde at være effektive over for de mægtige kræfter, der står imod os, er gennem international organisering og ved at handle strategisk i befolkningernes interesse. Solidaritet er afgørende, men det samme er international koordinering sammen med fagbevægelsen for at slå tilbage mod krigsbegeistrede regeringer og stigende militærudgifter. Vi vil arbejde sammen om at udvikle de rammer, der kan føre dette arbejde fremad.

At opbygge denne bevægelse er afgørende for at sikre en fremtid for vores planet og for menneskeheden. Dette er vores løfte i dag: at organisere en ustopkelig fredsbevægelse, imod det amerikanske imperialistiske projekt, og at kæmpe for arbejdende menneskers liv og levevilkår – for en anden og bedre verden.

Vi opfordrer til deltagelse i:

Aktionsdag 10. 10. for Palæstina – stop tre års folkemord og årtiers besættelse og apartheid.

Aktionsweekend mod militarisering og værnepligt 21.-22. november.

Havnearbejdernes aktionsdag mod krig i oktober (dato bringes senere).

Vi opfordrer også til, at konferencens logo – fra Paris og London – bruges og udbredes for at give vores aktiviteter international synlighed og sammenhæng samt for at støtte møder og initiativer, der fremmer denne appel.

Talerne på den internationale antikrigskonference i London den 20. juli 2026

Nedenstående taler er oversat og transskriberet fra YouTube-videoen: "International Anti-War Conference" (StoptheWarCoalition, den 20. juni 2026). Talerne i videoen blev holdt i den ene af de to store sale i Central Hall Westminster i det centrale London. Her er de lagt ud på dette Tillæg til Solidaritet & Modstand". *Anton Schou*

FRAN HEATHCOTE – STORBRITANNIEN (GENERALSEKRETÆR FOR "PCS")

Ordstyrer: Vi har inspirerende talere, der vil tale på konferencen om eftermiddagen. Lad mig præsentere den første taler, Fran Heathcote, generalsekretær for fagforbundet PCS (Public and Commercial Services Union), og som talte på konferencen i Paris sidste oktober. Fran, vil du gå på talerstolen?

Fran Heathcote: Mange tak for invitationen her i dag. Fagbevægelsens mål, som repræsenterer arbejderklassens interesser, og antikrigsbevægelsens mål er uadskillelige. Sidste år deltog jeg i den internationale konference i Paris mod krig. Det var en fantastisk begivenhed med en storslået atmosfære i en sal med tusindvis af mennesker fra hele Europa, der har forpligtet sig til at opbygge en mere fredelig verden.

Tidligere på ugen var jeg i Dublin på en konference, der samlede 28 fagforeninger fra 15 lande, organiseret af *Den Europæiske Faglige Samar-*

bejdsorganisation (ETUC), som repræsenterer 45 millioner arbejdere i hele Europa. Denne konference vedtog en plan for at udvikle fagforeningernes evne inden for konfliktløsning og fredsofbygning og deres rolle i humanitær indsats og forsvar af international humanitær ret.

Mine medlemmers solidaritet gælder de undertrykte, der lider under ulovlige krige fra Irak til Palæstina, fra Ukraine til Libanon. Vi har også set, hvordan Putins invasion af Ukraine og Trumps bombning af Iran har haft enorme og ødelæggende følger for arbejderklassens leve-

standard i hele verden. Fødevarer- og energipriser er steget kraftigt på grund af disse konflikter.

Så ud over vores humanitære solidaritet er krig et reelt problem, der har en væsentlig effekt på arbejderes liv i hele verden. Lige nu taler den britiske regering om vidtrækkende nedskæringer på tværs af ministerier, fra den nationale sundhedstjeneste til social sikring, for at finansiere et nyt krigsinitiativ, hvor truslen fra Rusland bliver nævnt som begrundelse.

Putins ulovlige invasion af Ukraine var uden tvivl en aggressiv handling. Men fire år inde i den forfærdelige konflikt er Rusland ikke kommet videre og er gået i stå. Tanken om, at landet kan kæmpe en krig på flere fronter, for slet ikke at tale om at det kan hæрге gennem Europa, er et fantasifoster. Storbritannien har allerede højere militærudgifter i pengebeløb end alle andre EU-nationer undtagen Tyskland. Og som andel af BNP er vores udgifter højere end Tysklands, Frankrigs, Italiens og Spaniens. Alene Tysklands og Storbritanniens militærudgifter er højere end Ruslands under Putin. EU som helhed overskygger Ruslands militærudgifter. Og derfor er denne internationale konference mod krig så vigtig.

Vi er nødt til at stå sammen og argumentere for social sikring, for vores nationale sundhedsvæsen, for uddannelse og imod krig. Parolen er: *"Velfærd, ikke krigsførelse. For flere penge til diplomati og bistand, ikke ubegrænsede stigninger i våben og krigsførelse."* Hvem ønsker at leve i et land med skinnende nye bombefly, der står inaktive, mens et rekordstort antal familier er

hjemløse, og millioner af vores børns liv er arret af fattigdom? Hvem ønsker nye slagskibe, når ventelisten under *The National Health Service* (NHS) betyder, at adgangen til vital sundhedspleje effektivt er rationeret, og social pleje forbliver en national skændsel.

Den britiske regering har sat et ambitiøst mål for nye grønne hjem, for ny vedvarende infrastruktur og for energi, men i stedet ser den ud til at ville prioritere investeringer i flere militærudgifter og miljøskadelige AI-datacentre. Vi har brug for investeringer, der skaber en fremtid med grønne job, miljøgenopretning og fred, ikke investeringer i død og ødelæggelse.

Labourpartiet kan meget vel snart skifte ledere, og det er også nødvendigt at ændre kurs. PCS har med stolthed støttet "Stop the War"-koalitionen lige fra starten, og det viste sig gang på gang at være det rigtige at gøre. Uanset om det var katastrofale krige i Afghanistan og Irak under Blair, Libyen-konflikten under David Cameron eller dagens angreb på Iran. Vi har med stolthed deltaget i den palæstinensiske solidaritetskampagne mod krigen og folkedrabet i Gaza og den etniske udrensning af Vestbredden.

Den politiske klasse har taget fejl igen og igen. Men folket i Storbritannien og resten af verden har med rette modsat sig krig og været solidarisk med alle dem, der er under angreb. Og PCS, min fagforening, vil fortsætte med at gøre det. Lad os fortsætte med at være en bevægelse for fred, for social retfærdighed og for solidaritet, og mange tak. **[Klapsalver]**

JON TRICKETT – STORBRITANNIEN (MP FOR LABOUR)

Ordstyrer: Mange tak, Fran, for de inspirerende ord og din solidaritet og støtte til vores bevægelse. Jeg er meget glad for at kunne byde vores næste taler, Jon Trickett, velkommen. Jon er Labour-parlamentsmedlem og formand for redaktionsrådet for tidsskriftet "*TheTribune*". Velkommen, Jon.

Jon Trickett: Mange tak. Kammerater, venner, brødre og søstre. Vi fik i mere end et halvt århundrede at vide, at der ikke var penge nok til at betale folk en ordentlig indkomst, når de gik på arbejde, eller til at finansiere vores tjenesteydelser. Og vi fik at vide, at der ikke var penge nok til at tackle klimakrisen og alle de andre problemer, menneskeheden står over for.

Men pludselig er der dukket penge op som fra et magisk pengetræ. Og hvad er pengene til? De er til krig og til oprustning. Og når man tænker over det, er det fuldstændig umoralsk, at vi har fået at vide i så lang tid, at der ikke er nogen penge, og pludselig er de blevet fundet. Hendes Majestæt, den ikke-valgte præsident i EU, von der Leyen, ønsker en europæisk hær, der ikke er ansvarlig over for nogen.

Tænk over det et øjeblik. Min pointe er, at Vesten allerede er bevæbnet til tænderne. Hvis man spørger, hvor mange penge, der bruges på forsvar af EU, UK, Israel og Amerika - hvilket er 11% af verdens befolkning - så bruger de 60% af alle de penge, der bruges på våben. 11%! Og vi betaler for det. Arbejdende mennesker, vores bevægelse, står for tre femtedele af alle udgifter til våben i verden.

Hvis man koger det ned, så beløber det sig til, at der bruges 330 millioner pund hver time, hver dag, hver uge, hver måned og hvert år. Men samme time og al tiden bagefter dør 900 mennesker et sted i verden af ekstrem fattigdom. Og hvem betaler for disse omkring 300 millioner pund i timen? Det gør vi! Det gør arbejderklassen. Det er folk, der arbejder for at leve. De betaler via skatter for våben. Vi betaler for det via skatten på mad og andre ting. Vi betaler for det, fordi priserne stiger.

Det er situationen. De penge betales af arbejderklassen, ikke af de store våbenvirksomheder, olieindustrien eller endda af dem, der leverer mad til os. De betales af os. Det er et forræderi mod menneskehedens fælles værdier om vigtigheden af menneskeliv og vores planet. Alle disse ting er opgivet. Så pengene er tilgængelige. De ser ud til at komme ud af ingenting, men vi får stadig at vide, at der skal være nedskæringer.

I Storbritannien har vores regering sagt, at de vil bruge mere på våben; men for at betale for det vil de skære i udgifterne til velfærd og andre tjenester. Det er umoralsk. Det er forkert, og det bør ikke være tilladt. Men det jeg vil sige er, at der er endnu en krig, der skal kæmpes. En krig, som vi bør kæmpe, nemlig en kamp mod fattig-

dom, mod sult, arbejdsløshed og alle de andre problemer, der rammer menneskeheden, såvel som at kæmpe for vores planet.

Og den krig bør være mod de ekstremt velhavende individer. Husk på, at 50 mennesker ejer halvdelen af rigdommen i vores land. Og det er ekstraordinært i Europa også. Vi har set milliarderne i Amerika, og nu ser vi den første billionær. Intet af det er acceptabelt. Så vores svar er at se på vores fjender og indse, at de er en global, forbundet bevægelse af store virksomheder og milliardærer.

Det er vores fjende, de er dem, der bygger dødsmaskinerne. Vi er nødt til at opbygge en in-

RICHARD BURGON – STORBRITANNIEN (MP FOR “LABOUR”)

Ordstyrer: Tak, Jon. Nu kommer Richard Burgon. Han er parlamentsmedlem for *Labour* for Leads East, og han er formand for ”The Socialist Campaign”.

Richard Burgon: Tak. 2026 begyndte med, at Trump bombede Venezuela og kidnappede dets præsident. Siden da har vi haft trusler mod Grønland, den fortsatte oprustning af Israels folkedrab og en morderisk krig mod Iran, der forårsagede stor skade på befolkningen dér og drev priserne op verden over. Nogle mennesker tror, at dette er en galnings handlinger, men det er noget langt farligere.

Det er en plan, der er beskrevet i Trumps nye nationale sikkerhedsstrategi¹. Trumps sikkerhedsstrategi er en ny form for amerikansk gang-

ternational bevægelse. Vi er mange, de er få. Og det er det, jeg tror, denne konference begynder at gøre. Vores krig er for vores fælles menneskelighed, for menneskelivets dyrebarhed, ikke for at se mennesker dø, når der er penge nok til at brødføde alle. Så lad mig bare slutte af med denne tanke. Vi vil kun få fred, hvis Palæstina er frit, og der er retfærdighed for palæstinenserne.

Men jeg vil sende en anden besked til galningen i Det Hvide Hus. Hold dine beskidte hænder fra Cuba. Cuba burde også være frit. **[Klapsalver]**

sterpolitik, hvor magt har ret, hvor de internationale regler, der blev etableret efter Anden Verdenskrig, bliver revet i stykker, fordi de står i vejen for amerikansk magt. Det system, det system, var langt fra perfekt. Men Trumps alternativ vil gøre verden farligere for alle, inklusive her i Europa, hvor Trumps strategi gør det klart, at han ønsker højreekstremer partier ved magten. Og hans milliardærallierede fremmer had online for at opnå det.

Men Trumps strategi placerer én region i sit sigtekorn mere end nogen anden, Latinamerika.

¹ “National Security Strategy of the United States of America”, November 2025, <https://www.whitehouse.gov/wp-content/uploads/2025/12/2025-National-Security-Strategy.pdf>

[gov/wp-content/uploads/2025/12/2025-National-Security-Strategy.pdf](https://www.whitehouse.gov/wp-content/uploads/2025/12/2025-National-Security-Strategy.pdf)

Strategien er eksplicit. Latinamerika, dets resourcer og dets 700 millioner indbyggere skal være en amerikansk koloni. Trumps strategi siger, at USA vil, og jeg citerer, gentage og håndhæve Monroe-doktrinen² for at genoprette amerikansk overherredømme på den vestlige halvkugle.

Det er en vision om dominans. Venezuela var blot startskuddet, ikke bare et oliegreb om verdens største oliereserver, men starten på et nyt magtgreb. Et magtgreb for at dominere et helt kontinent. Og tag ikke fejl, Cuba er den næste i rækken. For at kontrollere en hel region skal man først besejre dem, der mest konsekvent modsætter sig dominans.

I årtier har Cuba været et fyrtårn for uafhængighed; et eksempel på national suverænitet over ressourcer; et bevis på, at et lille land kan nægte at underkaste sig. Derfor betragtes Cuba som en trussel. Derfor mener Trump, at Cuba skal brydes ned. Og derfor skal vi nu opbygge den største solidaritetsbevægelse med Cuba. Fordi ingen nation på jorden har vist større solidaritet med andre end Cuba. **[Klapsalver]** Hvor Washington sender bomber rundt i verden, sender Cuba læger. Hvor USA støtter folkedrab, hjalp Cuba med at besejre apartheid i Sydafrika.

Jeg besøgte for nylig Cuba med en humanitær delegation. Ikke en eneste dråbe olie var ankommet til Cuba i 3 måneder. Modgangen var enorm. Den grusomhed, som Trump udsatte Cuba for, var tydelig at se, men det var også det cubanske folks værdighed, beslutsomhed og beslut-

somhed. Vi skal stå sammen med det cubanske folk imod Trump. **[Klapsalver]**.

Trump vil ikke stoppe med Cuba. Han vil forsøge at knuse enhver progressiv bevægelse i Latinamerika. Ingen regering, der udfordrer amerikansk dominans i nogen form, vil blive tolereret. Det vil være en kontrarevolution mod alt, hvad Latinamerikas progressive bevægelser har båret i løbet af det sidste kvarte århundrede. Mod suveræniteten over nationale ressourcer.

Mod at bruge national rigdom til sundhed, uddannelse og offentlige tjenester. Mod større regional integration, der reducerer afhængigheden af Washington. Intet af det er acceptabelt for Trump. Og for at forhindre det vil Trump støtte højreekstreme fanatikere over hele kontinentet, angribe demokratiske friheder, krænke grundlæggende menneskerettigheder og knuse folkelige bevægelser, ligesom USA gjorde i 70'erne og 80'erne, da de støttede militærdiktaturer i Latinamerika og bevæbnede dødspatroljer. Hundredtusindvis af mennesker blev myrdet, tortureret og forsvundet. Og afslutningsvis er det derfor, kampen for Cubas suverænitet ikke kun er en kamp for Cuba, men for Latinamerikas fremtid og selvbestemmelse over hele verden. De store cubanske digtere og forkæmpere for national befrielse, José Martí, erklærede engang: *"Menneskeheden er vores hjemland."*

Og i dag betyder det at stå sammen med menneskeheden at stå sammen med Cuba som et vigtigt skridt i at besejre Trumps pres for endeløs krig. Solidaritet. **[Klapsalver]**.

² **Monroedoktrinen** er en amerikansk udenrigspolitisk doktrin fra 1823, præsenteret af præsident James Monroe. Den fastslog, at det amerikanske kontinent var lukket for yderligere europæisk kolonisering, og at Europa skulle holde sig ude af den vestlige halvkugles anliggender, mod

at USA holdt sig neutral i europæiske konflikter. Doktrinen fungerede i praksis som en erklæring om, at hele det amerikanske kontinent lå inden for USA's primære interessesfære. Al

IGOR ROMANSJUK – UKRAINE (DESERTØR)

Ordstyrer: Mange tak, Richard. Tak for de stærke ord. Jeg er glad, ja stolt over at byde to exceptionelle antikrigsaktivister velkommen. Vi har Igor Romansjuk fra Ukraine og Andrej Demidov fra Rusland. En stor velkomst **[Klapsalver]**

Igor Romansjuk: Jeg er ukrainer. Jeg kommer fra et land, hvor russiske bomber og missiler fortsætter med at dræbe civile, og millioner er blevet tvunget til at flygte fra deres hjem for at undslippe krigens gang. Men at anerkende denne kendsgerning indebærer ikke støtte til de ukrainske oligarker, de ukrainske regeringer eller den politik, de fører. **[Klapsalver]**

Alt for ofte bliver vi præsenteret for et falsk valg. Vi får at vide, at man enten støtter Putin, eller at man støtter Zelenskyj. Er det russisk chauvinisme eller ukrainsk nationalisme? Er det den ene eller den anden herskende klasse? Men folk i Ukraine, Rusland, Storbritannien, Sudan eller Iran er ikke forpligtet til at vælge mellem forskellige herskende klasser. **[Klapsalver]**

Under frihedens og demokratiets banner kræver den ukrainske herskende klasse, at folk ofrer deres liv for et autoritært system, der holder millioner i fattigdom, samtidig med at det beriger et privilegeret mindretal i toppen. Mens ukrainske eliter køber sig luksuslejligheder i Monaco og andre stater i nærheden af Kiev, falder krigens omkostninger på skuldrene af arbejdere, studerende, pensionister og fattige familier. Det er dem, som de ukrainske myndigheder mobiliserer til denne krig mod deres vilje hver eneste dag.

De, der modsætter sig denne politik i Ukraine i dag, står over for kriminel forfølgelse og fængsling. I marts i år blev den ukrainske pacifist Yuri Sherenko tilbageholdt af ukrainsk politi, nægtet adgang til sin advokat og anmeldt fysisk mishandling. Han er fortsat under kriminel forfølgelse. Venstrefløjsaktivisten Bogdan Suruk har været fængslet siden 2024 for at modsætte sig NATO og opfordre til solidaritet mellem ukrainske og russiske arbejdere. Og tidligere på ugen blev Natalya Kosachenko, en mor til et mindreårigt barn, idømt fem år for at kritisere Zelenskyj på sociale medier.

Ægte solidaritet med Ukraine betyder at støtte det ukrainske folk og ikke deres regime. **[Klapsalver]** Og enhver militær eller økonomisk støtte, der ignorerer dette problem, er en forbrydelse mod det ukrainske folk. Ukrainere ønsker at forsvare deres hjem, familier og deres valgfrihed. Men hvilken frihed skal de ofre deres liv for, når alt, hvad de ser omkring sig, er fattigdom, uretfærdighed og politisk undertrykkelse af selv den mindste uenighed?

Det centrale spørgsmål er ikke, hvordan man kan tvinge ukrainere fra at kæmpe, men snarere hvilken slags Ukraine der rent faktisk ønsker at forsvare. Et Ukraine uden tvangsudskrivning, sproglig diskrimination og politisk undertrykkelse.

se? Et Ukraine, der tilhører flertallet og ikke oligarkerne. Et Ukraine, der trives i fred og ikke endeløs krig og diktatur. Øjeblikkelig fred er det primære. Øjeblikkelig fred er det ukrainske folks primære interesse, ikke kapitulation, som den herskende klasse forsøger at fremstille.

Hvis den russiske ledelse afviser freden, må vi søge allierede i det russiske samfund blandt desertører, værnepligtsunddragere, migranter og alle dem, der modsætter sig denne krig nedefra.

[Klapsalver] Russiske desertører er ikke fjender af det ukrainske folk, men naturlige allierede i denne kamp mod denne krig. Og de, der afviser krigen, har brug for juridisk beskyttelse og midlerne til at forsørge deres liv efter migrationen. Dette er en af de mest praktiske måder at hjælpe fredens sag på.

ANDREJ DEMIDOV – RUSLAND (DESERTØR)

Andrej Demidov (uddrag³): Goddag, kammerater. Jeg repræsenterer Den Postsovjetiske Venstreunion, en koalition af russere og ukrainere, såvel som koalitionen "Fred nedefra". Jeg er russer. Mine kammerater sidder i fængsel i Rusland, andre fortsætter antikrigskampen under jorden. Og det er mig, der repræsenterer dem i dag.

De vestlige medier og de politiske eliter gentager konstant, at der ikke er nogen modstand

I dag er folk over hele verden fanget mellem vestlig og anti-vestlig imperialism, som kun adskiller sig i ansigterne i toppen. Og det er derfor, vi har brug for en stærk international antikrigsbevægelse i dag. Den skal vise, at der er et alternativ til endeløs krig baseret på almindelige menneskers fælles interesser fra begge sider af fronten. **[Klapsalver]**

Vi opfordrer alle konferencedeltagere til at slutte sig til internationale antikrigsbevægelser, der organiserer fagforeninger og aktivistgrupper, der støtter frivillige modstandere, desertører, flygtninge og alle dem, der afviser denne krig nedefra. Som tilhængere af fred nedefra og den postsovjetiske venstrefløj modsætter vi os russisk imperialism, NATO-militarisme og enhver politik, der ofrer almindelige mennesker for staters og oligarkers interesser. Tak. **[Klapsalver]**

mod krigen i Rusland. Dette er falsk. Efter fire års krig når modstanden endelig massive proportioner, men den tager sjældent form af åbne demonstrationer.

Oftest er det de svages våben: sabotage, ulydighed, desertion, nægtelse af at deltage i krigen. Siden krigens begyndelse er der blevet registreret mindst 120.000 tilfælde af desertion.

Så hvad er Putins største problem i dag? Manglen på kampvogne? Nej. Manglen på mis-

³ Oversat fra "Demokratie & Soziale Politik", nr. 551, den 26. juni 2026

siler? Nej. Putins største problem er manglen på frivillige til hæren. Folk gør modstand. **[Klapsalver]** De yder stille, individuel modstand, ofte uden organisering og uden politisk repræsentation.

Det er netop denne passive modstand fra millioner af mennesker, der udgør den største trussel mod Putins krigsmaskine. Derfor lancerer vi i dag en international solidaritetskampagne med russiske desertører.

Men Putins regime har fundet en uventet allieret i vestlige regeringer, som ønsker at nægte

alle russere, der tjener i hæren, adgang til Den Europæiske Union.

Så hvad kan vi gøre? Vi kan vise de millioner af russere, at de vil finde allierede og venner på den anden side af grænsen – og ikke kun sanktioner.

Vi kan vise dem, at en anden fremtid er mulig: ikke en militær sejr, ikke en aftale mellem magthavene, men en fred, der kommer fra græsrodderne, en fred baseret på selvbestemmelse, demokrati og solidaritet mellem folk. Det er, hvad vi kan gøre. **[Klapsalver]**

MOTHIN ALI (DET GRØNNE PARTI, ENGLAND OG WALES)

Ordstyrer: Sådan ser solidaritet og internationalisme ud. Vores næste taler er Mothín Ali. Han er næstformand for De Grønne i England og Wales.

Mothín Ali: Sidste gang jeg var til en demonstration for at stoppe krigen, tog *Daily Mail* et billede og satte det på forsiden for at sige, at jeg støttede Iran og Ayatollahen. Så til *Daily Mail*-journalisterne i dag: vil der være nogle interessante overskrifter til jer i morgen? Lad os se, hvad de kan finde på.

Men lige nu er verden et virkelig farligt sted. Demonstrationen, jeg sidst var til, var for at stoppe krigen mod Iran, et uprovokeret angreb ledet af Israel. Israel har fået lov til at bombe Mellemøsten uden konsekvenser. De begik et folkedrab i Gaza. *The Lancet* anslår, at over 200.000 mennesker er blevet dræbt.

Og Israel lader som om, de kæmpede en retfærdig krig. Det, de forsøgte at gøre, var at kæmpe og erobre land.

Vi ser det gentaget i Libanon lige nu. Så længe slyngelstater som denne får lov til at være ukontrolleret hen, kan der aldrig være fred. Så længe de kan angribe en nation, der ikke har angrebet en anden. Vi har en verden, hvor vi indfører sanktioner mod lande, der er uenige med os. Men Iran har lige fået alle sanktionerne ophævet. Der er en krig, der var fuldstændig unødvendig. Tusindvis af liv tabt uden nogen grund overhovedet. Det er en krig, der kun er til for at det militærindustrielle kompleks kan blive styrket.

Vi havde et suppleringsvalg i Makerfield for nylig, og Labour forsøger at rebrande sig selv med Andy Burnham som leder af venstrefløj. Han er ikke en leder af venstrefløj. Der er en risiko for, at han blot fortsætter som Starmer. **[Klapsalver]**. Da han blev spurgt om situationen i Gaza, nægtede han at kalde det et folkedrab. Og nu tweeter han om at skære i velfærden for at støtte mere krigsførelse. **[Buh-råb]**

Nu repræsenterer jeg et af de mest udsatte områder i toppen. Jeg har mødre, der ringer til mig, fordi de ikke kan give børnene sko på fødderne. Og vi har en situation, hvor fattigdommen og kløften mellem rige og fattige konstant stiger. Vi har flere millionærer og milliardærer end nogensinde før. Og det er på det tidspunkt, at Andy Burnham ønsker at skære i velfærden for at støtte krigsførelse, for at fylde de riges lommer, og give mere magt til det militærindustrielle kompleks.

Det er tid til et rigtigt venstrefløjsparti. Og det er her, vi kommer ind i billedet. **[Klapsalver]** Vi er nødt til at stoppe vores interne kamp. Vi er nødt til at sørge for, at vi kan samles bag ét punkt

og sige: *"Okay, hvis vi vil have forandring, skal vi være dem, der driver den forandring."* Ingen vil nogensinde være perfekt. Intet parti vil nogensinde være perfekt, men vi kan gøre, hvad vi kan gøre, for at forsøge at gøre det perfekt.

Og vi kan sørge for, at ethvert politisk parti derude har tilstrækkelig indflydelse til at sikre, at de fører kampagne og kæmper for de spørgsmål, der er vigtige for os. De Grønnes stod konsekvent for det palæstinensiske folks rettigheder. I 2024 vedtog vi en resolution om at kalde det, der sker i Gaza, folkedrab. Lige nu har vi forslag på konferencen om at udrydde eller påpege selve årsagen til konflikten i Mellemøsten. Og til alle, der kæmper for denne sag, har I min solidaritet. Da jeg blev valgt, sagde jeg en sætning, der gjorde, at jeg blev kaldt en Gaza-rådgiver.

Så jeg vil afslutte denne tale med de samme ord, og jeg vil have, at I alle gentager dem med mig. Vi vil ikke tie! **[Klapsalver]** Vi vil hæve vores stemme for Palæstina. Vi vil hæve vores stemme for Gaza! Allahu akbar.

Mange tak. Tak. **[Klapsalver]**

LORENA DELAGO VARAS – SVERIGE (MP, MEDLEM AF "FREMTIDENS VENSTRE")

Ordstyrer: En stor tak til Mothin Ali for hans kraftfulde ord. Jeg er glad for at byde velkommen til vores næste taler, som er Lorena Dargardo Varass, et uafhængigt parlamentsmedlem i det svenske parlament og medlem af Sumud Flutilla for Gaza. Velkommen, Lorena.

Lorena Delgado Varas: Tak, kammerater. Jeg står her som medlem af det svenske parlament, men jeg taler til jer i dag, ikke som politiker. Jeg taler

til jer som en kammerat, som antiimperialist, som medlem af arbejderklassen og som en mor.

Vi er på vej ind i en ny æra med global krig, og krigsmagerne er overalt: i Palæstina med folke-
drab, i Libanon, Iran, Cuba, Venezuela, Sudan,
Congo, Mali og i alle de lande, hvor de slår på
krigstrommen ved at angribe vores demokratier,
vores velfærd og vores børns fremtid. **[Klap-
salver]**

Det påvirker naturligvis alle områder af vores
samfund, både arbejdstagerne inden for sund-
hed, uddannelse, investeringer i miljøet, boliger
og naturligvis os alle, da alt dette er forbundet
med vores hverdag. Vi har set forandringen i Sve-
rige i et stykke tid nu, og tiden er kommet til, at
andre også ser den. De har solgt vores uddannel-
se, vores sundhed, vores bolig. Vi har en usynlig
beskæftigelse. Og efter at de har knækket det
svenske samfund, når folk er for trætte til at tage
kampen op, så kommer udvidelsen af militaris-
me, af våbenindustrien.

Det startede med samtaler mellem socialde-
mokrater og velhavende familier fra våbenindu-
strien. Herefter afleverede regeringen NATO-an-
søgningen. Et par måneder senere havde vi et
valg, der gav os en højreekstrem regering. Og nu
med NATO-medlemskabet startede de ændrin-
ger i den svenske lov, der har påvirket vores
demokratiske værdier dybt. Det er et skiftet fra
et land fra at være imod mod atomvåben og
oprustning til at påtvinge krig på hele vores
samfund.

Kammerater, i dag har vi ikke reel parlamen-
tarisk modstand mod NATO og militarisering.
Ikke et eneste parti er imod militærbudgettet.
Venstre, Socialdemokraterne ser det
endda som en måde at skabe nye job til unge på.
Alt dette går hånd i hånd med de racistiske love,
der anvendes mod asylansøgere og er rettet
mod vores børn. Der er en fundamental tilside-
sættelse af arbejderklassens liv. I dag har hver

bygning i arbejderklasseområder en familie, der
er bange for at blive deporteret.⁴

Tusindvis af familier bliver revet fra hinanden,
da deres børn bliver deporteret. Ikke hele famili-
en, kun børnene. Vores børn trues med fængs-
ling. Det er præcis, hvad de ønsker at gøre. De
ønsker at ændre arbejderklassens tankegang.

Kammerater, mine rødder er i Latinamerika.

Dér spreder fascismen sig også fra land til
land: Bolivia, Chile, Argentina osv., og forber-
der dem på at udlevere de ressourcer, der vil næ-
re krigene. Vores kamp skal forene folk fra hele
verden. Det er den eneste måde at stoppe dette
bæst på.

Jeg ville give jer et kort eksempel på æn-
dringerne i Sverige. En af dem er loven om mili-
tært samarbejde. Regeringen kan nu tillade
NATO og enhver af dens medlemsstater at udfø-
re militære operationer fra svensk territorium.
Gennem DCA-aftalen (Forsvarssamarbejdsafta-
len) har USA magten over alle vores militærbaser
og mere end det, vores land, hav og luftrum.

Regeringen har også ret til at overføre myn-
dighed til udøvelse af offentlig magt til uden-
landske militærstyrker. Det betyder, at udenland-
ske soldater kan udøve statslig myndighed. I
Sverige mister vi vores suverænitet. Jeg har ikke
tid til at fortælle om alle lovændringerne, men
der er to ting. Vores kamp er international,
kammerater. Vi er nødt til at forene kræfterne,
og vores styrke og kamp skal forene arbejdere og
folk fra hele verden.

Så kammerater, lad os afslutte dette hjul af
kapitalisme og imperialismen sammen. Foren
kræfterne gennem forening, oprindelige folk og
studerende under banneret nej til krig. Længe
leve Palæstina. Længe leve studenterbevægel-
serne. Længe leve den internationale solidaritet.
Tak. **[Klapsalver]**

⁴ Ifølge en ny, strammere lovgivning kan man børn og
voksne udlændinge med opholdstilladelse på grund af "ik-
ke-kriminel opførsel". AI

IAN HODSON – STORBRITANNIEN (PRÆSIDENT FOR BFAWU)

Ordstyrer: Mange tak, Lorena, for dit utrolige arbejde i parlamentet og i bevægelsen. Vores næste taler er Ian Hodson, der er formand for fagforeningen *Bakers Food and Allied Workers* (BFAWU), som faktisk udsendte invitationen til de ukrainske- og russiske talere.

Ian Hodson: Kammerater, søstre og brødre, jeg bringer broderlige hilsner på vegne af fagforeningen *Bakers Food and Allied Workers*. Vi havde for nylig en konference, hvor mange af debatterne centrerede sig om ideen om, at handicappede skulle betale for krig.

Vores medlemmer nægter at acceptere, at forarme handicappede betaler for militær udvidelse. Vores medlemmer siger meget tydeligt, at det, de ønsker, er, at vores offentlige tjenester og vores folk er ordentligt finansieret. Og lad militæret rejse sine midler gennem velgørenhed og fundraising. Lad os se, hvordan militæret fungerer så. **[Klapsalver]**

Lad os være helt bevidste om, at krig aldrig vil gavne vores klasse. Vi er fuldt bevidste om, at arbejderklassesamfund ikke drager fordel af militær ekspansion. Vores medlemmer er meget klare over, at for dem er nedskæringer og militarisme to sider af samme sag.

Vi i bagernes fagforeningen mener, at vores fremtid bør bygges på bedre lønninger, at vi bør have almene boliger og et fuldt finansieret *Nationalt Sundhedsvæsen* (NHS). Det er, hvad vi mener, bør være prioriteterne for enhver regering. Og hvordan kan det være, at vi får at vide, at forsvarsudgifter på en eller anden måde vil

gøre os mere sikre? Ingen føler sig trygge, når de ikke har råd til huslejen.

Ingen føler sig trygge, når de skal vælge mellem opvarmning og mad. Ingen føler sig trygge, når man går på gaden og møder den yderste højrefløj, som styrkes af en regering, der siger, at det er flygtninges skyld. **[Klapsalver]** Ingen i dette land har fordel af et splittet samfund. Og lad os gøre det meget, meget klart, at flygtninge er velkomne her. **[Klapsalver]** Lad os også gøre det meget klart, at de problemer, vi står over for med ulighed og uretfærdighed, ikke er forårsaget af nogen immigrant, der kommer til Storbritannien.

De er skabt af politikere og i bestyrelseslokalerne i alle virksomheder over hele landet. Og en militærmaskine, der dræner os. Men at bygge herfra er så vigtigt. Målet i dag er at forene folk omkring en forståelse af, at vi kan bygge noget bedre. Og vi er nødt til at erkende, at det at bygge noget bedre ikke er at bruge alle vores penge på at støtte et folkedrab i Israel. Og vi er også nødt til at erkende, at det at fordømme Israel for dets folkedrab i Palæstina heller ikke er antisemitisme. **[Klapsalver]**

Jeg vil også gerne hylde de mennesker, der er blevet fængslet for at have grebet til direkte ak-

tion Disse mennesker forsvarede menneskeheden. De forsvarede retten til at leve. Og enhver palæstinenser har ret til liv, ligesom vi alle har ret til anstændighed, respekt og værdighed. Og derfor skal det handle om, hvordan vi opbygger det i vores lokalsamfund og sikrer, at ideen om, at vi

JO GRADY – STORBRITANNIEN (GENERALSEKRETÆR FOR UCU)

Ordstyrere: Velkommen til vores næste taler, Jo Grady. Hun er generalsekretær for universitets- og collegeforeningen, og hun fremsatte det vellykkede forslag om ”Løn, ikke våben” ved sidste års TUC-kongres. Tak, Jo.

Jo Grady: Venner, det er en ære at være her sammen med jer i dag. Jeg er meget stolt af at være generalsekretær for universitets- og collegeforeningen ⁵. Vi repræsenterer mere end 120.000 uddannelsesmedarbejdere på gymnasier, universiteter, voksenuddannelse og i fængsler. Og jeg er så glad for at være her med sådan en fantastisk samling af mennesker. Vi står alle sammen mod krigsmaskinen, og vi kunne ikke samles på et vigtigere tidspunkt.

Der er ikke et hjørne af verden, hvor krige ikke allerede raser, eller hvor imperialistisk rivalisering ikke truer med at blusse op endnu mere. Og hele tiden bærer arbejdere, almindelige mennesker overalt, byrden af et ødelagt økonomisk system. Her i Storbritannien har overskrifterne i de seneste uger været domineret af Labour-politikere, der fortæller os, at vi ikke bruger nok pen-

på en eller anden måde kan bombe os vej ind i et demokrati, eller at vi kan bombe os vej ind i et bedre liv, aldrig bliver til virkelighed. For det er aldrig sket. Og jeg siger til jer i dag, at jeg er stolt af at være her. Stolt af at tale til jer. **[Klapsalver]**.

ge på militæret, at vi skal bevæbne os til tænderne og forberede os på krig, at Kir Starmer burde bruge endnu færre penge på uddannelse og offentlige tjenester og flere penge på bomber, jagerfly og elendighed.

Venner, de lever i et fantasiland. De er så opildnede af deres egen krigspropaganda. De kunne ikke være mere afkoblet fra virkeligheden. Men for os kan arbejderbevægelsen, arbejdskraften, folks rettigheder og folks værdighed ikke være noget, der kommer i anden række. Vi i fagbevægelsen ser det tydeligt.

Vi ser den virkelighed, vores medlemmer står over for. Vi ser især i Storbritannien hidtil usete angreb på vores universiteter. Vores universiteter, der engang var verdens misundelse. Vi ser nu titusindvis af job i fare. Vi ser hele afdelinger i

⁵ **Universitets- og collegeforeningen** (University and College Union) er en britisk fagforening inden for videre-

gående og videregående uddannelser, der repræsenterer over 120.000 akademikere og støttepersonale.

fare for at blive udslettet. Akademiske discipliner, der forsvinder.

Labour-regeringen gør ingenting. Alligevel, venner, skete der et mirakel i sidste uge. Labour-regeringen fandt pludselig titusindvis af pund. 80 millioner pund for at være præcis. Men det var ikke for at redde arbejdspladser. Det var ikke for at redde afdelinger fra at lukke. Det var ikke for at befri studerende fra en livslang gældsbyrde. Nej, det var for at styrke Storbritanniens forsvarsindustri.

Og der har vi det bare. Der er aldrig penge til personale, studerende, vores gymnasier eller vores universiteter. Men når vi taler om militæret, så vil pengene flyde. Sidste år var der bannere overalt i salen for vores fagforening, UCU. Vi sagde, at vi har fået nok. Vi skammede os over den officielle holdning fra TUC, Storbritanniens faglige landsorganisation, der repræsenterer seks millioner arbejdere.⁶ Deres holdning, venner, var, at vi som fagbevægelse utvivlsomt skulle støtte stigninger i militærudgifter, at vi skulle støtte militær keynesianisme⁷.

UCU-medlemmer og aktivister krævede, at vores fagforening ændrede dette. Så vi fremsatte en resolution til TUC. Vi lancerede en løn-, ikke-våben-kampagne for at omstøde denne holdning og sætte vores bevægelse tilbage på

den rigtige side af historien. Og venner, vi havde succes. **[Stormende bifald]**

Den britiske fagbevægelse er klar. Vi vil ikke lade os købe af deres krigsmaskiner. Vores prioritet er løn og velfærd, ikke våben eller krig.

Og jeg er virkelig glad for at kunne meddele jer her i dag, at vi vil tage denne kampagne videre. I de kommende måneder vil vi bringe kampagnen tilbage til TUC i september med en resolution, der stiller spørgsmål, som vores regering aldrig gør. Hvad forsvarer vi, når et land er i ruiner? Når ingen universiteter står tilbage, når vores offentlige tjenester er på knæ.

For virkelig at forsvare vores land skal vi nægte at overgive os til forfald. For virkelig at forsvare vores land betyder det at investere i vores NHS. Det betyder at genopbygge vores offentlige tjenester. Det betyder at give folk ordentlige, billige boliger og sikker beskæftigelse. Og det betyder, at vi skal være klare som fagbevægelse. Vi ønsker ikke job for enhver pris, og vi ønsker ikke, at vores unge mennesker bliver værnepligtige.

Og jeg vil hurtigt afslutte med disse ord. Velfærd, ikke krigsførelse. Lønninger, ikke våben. Solidaritet og et frit Palæstina. Fri, frit Palæstina. Fri, frit Palæstina. Tak. **[Stormende bifald]**

⁶ **Trades Union Congress (TUC)** er den nationale sammenslutning af fagforeninger i England og Wales, der repræsenterer cirka 5,5 millioner arbejdstagere på tværs af 48 tilknyttede fagforeninger. AI

⁷ **Militær keynesianisme** er en økonomisk politik, hvor regeringer kraftigt øger militær- og forsvarsudgifterne for at stimulere økonomisk vækst, reducere arbejdsløshed og modvirke recessioner. Den er afledt af keynesiansk økonomi

og hævder, at injektion af offentlige midler i våbenindustrien skaber arbejdspladser og øger den samlede efterspørgsel. Mens den oprindelige økonomiske teori, der blev anbefalet af John Maynard Keynes, fokuserede på offentlige investeringer i samfundsnyttig infrastruktur som veje, broer og uddannelse, omdirigerer militær keynesianisme disse finanspolitiske stimuli til forsvarssektoren. AI.

PETER LEARY – STORBRITANNIEN (PALESTINE SOLIDARITY CAMPAIGN)

Ordstyrer: Mange tak. Så vores næste taler er netop en sand aktivist i Palæstina-bevægelsen. Han er vicedirektør for *Palestine Solidarity Campaign*, som er den største organisation, der arbejder for at sikre palæstinensiske rettigheder. Her kommer Peter Leary.

Peter Leary: Tak. Og jeg ved, at jeg ikke behøver at minde dette publikum om, at vi nu nærmer os tre år siden starten på Israels folkedrab mod det palæstinensiske folk i Gaza. Faktisk er en af de opfordringer, som I vil blive bedt om at støtte, koordinerede demonstrationer den 10. oktober, når vi når denne forfærdelige milepæl. Mere end 73.000 palæstinensere er dræbt, millioner fordrevet, den bevidste ødelæggelse af hospitaler, skoler, hjem og universiteter.

Og dette folkedrab fortsætter på trods af den såkaldte våbenhvile med næsten 1.000 palæstinensere, der er blevet dræbt siden den angiveligt trådte i kraft. På Vestbredden fortsætter palæstinenserne med at konfrontere vold og tvangsfordrivelse. Og i hele deres historiske hjemland og som flygtninge i eksil er palæstinensere udsat for et grusomt apartheidsystem. Nu, i deres årtier lange kamp mod undertrykkelse, besættelse, fordrivelse og apartheid, er vores globale solidaritet tydeligvis vigtig for det palæstinensiske folk.

Men én ting, som de sidste tre år har lært os, er, at den palæstinensiske kamp også betyder noget for os alle. For det, der står på spil i dag, er to meget forskellige visioner for fremtiden. Israel er kun i stand til at udføre sine grusomheder på grund af den støtte, det modtager fra vestlige re-

geringer og institutioner. Lige i sidste uge tillod den britiske regering, at salget af stjålet palæstinensisk jord i ulovligt besat område fandt sted åbent her i London. Skam over dem. Jeg tror ikke, de kender betydningen af ordet. Og hvad sker der med dem, der taler ud og modsætter sig disse forbrydelser?

De bliver dæmoniserede og kriminaliserede og udsat for angreb på vores demokratiske rettigheder. Og det er de samme regeringer, hvis moralske konkurs er blevet afsløret af deres støtte til Israels forbrydelser, der trækker os alle mod katastrofe. Fra Venezuela til Cuba, Iran, Libanon, over hele verden forsøger USA i stigende grad at bruge militær magt til at styrke og opretholde sin faldende økonomiske position.

Det er, hvad det vil sige at leve i en verden af straffrihed. De ønsker at bruge Palæstina som prøveplads for, hvad palæstinensere har beskrevet som en magtskaber, der truer menneskeheden som helhed. Men netop af den grund kan det palæstinensiske folks kamp og beslutsomhed inspirere os alle til at gøre modstand. **[Klapsalver]**. Fordi paradokset i dette øjeblik er, at den globale bevægelse for palæstinensiske rettigheder er stærkere nu end nogensinde før. I de seneste år har vi opbygget den største og mest

vedvarende protestbevægelse siden kampen for kvinders stemmeret.

Fra ugentlige indkøbskurve til byrådsmøder vokser kampagnen for boykot, frasalg og sanktioner. Over hele Storbritannien har snesevis af lokale kommuner nu godkendt frasalg af pensionsfonde fra virksomheder, der er medskyldige i Israels forbrydelser. Forbrugerne nægter at købe israelske apartheidprodukter, og studerende kræver en ende på medvirken på deres campusser.

Denne uge lancerede PSC en ny kampagne for at få slettet den folkedrabsteknologi, der er rettet mod Cisco Systems, Oracle og andre virksomheder for at forsyne Israel med den teknologi, de bruger til at målrette og overvåge palæstinensere. Selv regeringen begynder at mærke presset. For millioner af vælgere er Palæstina nu på stemmesedlen, når de går til valgurnerne. Og det er i ikke mindst på grund af dette spørgsmål, at Kier

Starmers premierministerperiode nu får en så sølle afslutning.

På vores arbejdspladser og i fagforeninger, universiteter og lokalsamfund samler vores bevægelse mennesker fra alle baggrunde og alle samfundslag. Palæstina er ikke kun et udenrigspolitisk spørgsmål. Det er et spørgsmål om den verden, vi ønsker at bygge, fordi Palæstina betyder noget for det progressive flertal, for arbejderbevægelsen, klimaforkæmpere, antiracister, LGBT-aktivister, alle dem, der tror på frihed og retfærdighed, står i solidaritet med det palæstinensiske folk. Og derfor er vores solidaritet med Palæstina central for den bredere kamp mod krigsvåbenmagerne, mod den voksende fascistiske højrefløj i ind- og udland. Hvis vi ønsker at leve i en verden uden krig, en verden bygget på retfærdighed baseret på frihed, skal vi fortsætte med at kæmpe for en verden, hvor Palæstina er frit. Tak. Frit Palæstina. **[Klapsalver]**

MEDIA BENJAMIN – USA (“CODE PINK”)

Ordstyrer: Mange tak, Peter. Og solidaritet med arbejdet i *Palæstinas Solidaritetskampagnen* og hele Palæstinabevægelsen. Jeg byder nu vores næste taler, som mange vil kende, den amerikanske politiske aktivist og medstifter af *Code Pink*, Media Benjamin, velkommen. Byd venligst velkommen til Media.

Media Benjamin: Mange tak. Og det er en ære og en fornøjelse at være her og at kunne være i Storbritannien og højt og stolt sige, at jeg er

imod folkedrab, og at jeg støtter *Palestine Action*⁸.

⁸ **Palestine Action** er et britisk pro-palæstinensisk netværk for direkte aktioner, der bruger taktikker som blokader, materielle skader og besættelser til at forstyrre virksomheder og institutioner, der forsyner Israels militær.

Organisationen er officielt udpeget som en terrororganisation af den britiske regering, et forbud som appelretten stadfæstede som lovligt i juni 2026. AI

I har måske set medlemmer af Code Pink i Kongressen løbe efter Kongresmedlemmerne og forsøge at afsløre dem for deres skammelige holdninger, når størstedelen af det amerikanske folk ikke ønsker at fortsætte med at sende vores skattepenge til Israel. De fortsætter med at gøre det, fordi de bliver købt af AIPAC⁹ og de andre pro-israelske lobbyer. Vi viser deres ansigter og de pengebeløb, de får fra disse lobbyer, overalt på sociale medier. Vi får dem til at skamme sig over, hvad de gør. Og vi tvinger mange af vores politikere til at ændre deres politik. Vi har nu 77 medlemmer af Kongressen, der har underskrevet et lovforslag kaldet *"Bloker bomberne, ingen flere våben til Israel"*. **[Klapsalver]**

Og ved forskellige valg har det været så spændende at se, at pro-palæstinensiske kandidater, på trods af alle de penge, som AIPAC investerer i disse kampagner, kan vinde. Vi ser den vidunderlige borgmester i New York City som er pro-palæstinensisk. Vi ser det i Washington DC. I ved det måske ikke, men i sidste uge var der et primærvalg, hvor en demokratis-socialistisk pro-palæstinensisk kandidat vandt og bliver den næste borgmester i New Washington DC.

Vi afslører også dem, der profiterer af krig. Og det er ikke kun våbenvirksomhederne. Det er nu i stigende grad de virksomheder, der fremstiller overvågningsudstyr, overvågningssoftware og AI-virksomheder. Vi tager til deres hovedkvarterer. Vi tager til deres fabrikker. Og mest af alt afslører vi det obskone Pentagon-budget på over billioner dollars, som vi har nu, og som regeringen forsøger at øge med 50 % for at få et Pentagon-budget på 1,5 billioner dollars.

Og vi siger, at så længe der fortsat er millioner af hjemløse i USA, arbejdere, der ikke får en løn,

man kan leve af, folk, der ikke har råd til sundhedspleje, og klimaforbrændingen, siger vi nej til et Pentagon-budget på billioner dollars.

Vi ved også, at krig ikke bare er at kaste bomber. Der føres også krig med økonomiske midler. Og det er, hvad den amerikanske regering gør mod Cuba lige nu med en depraveret politik, en psykotisk onskabsfuld politik, der berøver det cubanske folk olie, mad, medicin. Folk i Det Hvide Hus jubler, mens spædbørnsdødeligheden fordobles, mens babyer dør i kuvøser. Og vi i Code Pink bliver efterforsket for forbrydelsen at bringe humanitær hjælp til børnehospitalerne. Vi vil fortsætte med at gøre det og sige *"fingrene væk fra Cuba"*.

Og så kommer vi til Iran, hvor vores præsident indledte en uprovokeret, hensynsløs krig mod Iran på vegne af Israel og måtte underskrive et memorandum om forståelse, som israelerne allerede saboterer ved at nægte at stoppe deres angreb på Libanon. Men lad os forstå, hvorfor Trump blev tvunget til at underskrive det. Fordi USA ikke kunne vinde på slagmarken. For det andet, på grund af det globale pres, på grund af de økonomiske virkninger af den krig, og for det tredje, fordi det var den mest upopulære krig i USA i moderne historie, sagde det amerikanske folk nej.

Så jeg vil gerne sige, at vi er begejstrede for at arbejde sammen med jer i oktober på endnu en global aktionsdag og for at vide, at det amerikanske folk nu er i flertal og siger: *"Fri Palæstina, fred med Iran, giv hænderne væk fra Cuba og slut med krige."* Tak. Tak. **[Klapsalver. Salen råber: Aldrig mere krig! Aldrig mere krig!]**

⁹ **American Israel Public Affairs Committee** er en organisation, der har som formål at udføre lobbyarbejde

til frem-me af Israels interesser i amerikansk politik. Kilde: Wikipedia.

JEREMY CORBYN – STORBRITANNIEN (PARLAMENTSMEDELM, "YOUR PARTY")

Tak Media for dit ihærdige arbejde. Vores næste taler behøver egentlig ikke en introduktion. Men for dem, der ikke ved det, er han det uafhængige parlamentsmedlem for Islington North og for så mange flere rundt om i Storbritannien og i verden. Velkommen til Jeremy Corbyn.

Jeremy Corbyn: Tak. Tak til alle for at være her fra hele landet, hele Europa og folk fra hele verden. En sand international samling for en stemme for fred. Og sidste søndag var der en stor demonstration i Bruxelles, hvor de sagde, at vi ønsker velfærd, ikke krig, i hele Europa.

Det, vi gør, er at samles i stort antal og tilbyde et alternativ, en alternativ global stemme, fordi der allerede er en global stemme for de store virksomheder, en global stemme for racisme, en global stemme for krig, en global stemme for ulighed, en global stemme for miljøødelæggelse.

Vi kan gøre det bedre end det. Vi er større end det. Vi er bedre end det. Vi kan være en global stemme for et reelt alternativ. **[Klapsalver]** Og så ser man med rædsel på det, der nu finder sted rundt om i verden: de titusindvis, der dør af krig; de titusindvis, der dør på grund af den mangel, krigen har skabt. Den måde, hvorpå værnepligtige soldater fra den ene side i Ukraine dræber værnepligtige soldater fra den anden side. Næsten som under Første Verdenskrig. Der skal være våbenhvile. Der skal være fred for at afslutte konflikten. **[Klapsalver]**

Og så ser man på de andre krige, der foregår. Se på krigen, der foregår i Sudan, finansieret af De Forenede Arabiske Emirater (UAE), leveret og

muliggjort af våbenvirksomhederne. Hvorfor sker det? Det skyldes råmaterialerne og mineralerne i Sudan. Endnu en grådighedskrig på det afrikanske kontinent. Ligesom krigen i Congo på vegne af mineralvirksomhederne, der forsøger at trække rigdommen ud af jorden, hvor de fattigste mennesker i verden bor.

Og der foregår andre krige rundt om i verden. Det er tydeligt, at rædslerne ved det, der er sket i Iran, den fortsatte invasion af Libanon og måske den største årsag i vores tid, har været folke- drabet mod det palæstinensiske folk i Gaza og den modbydelige rolle, som vesteuropæiske lande, herunder Storbritannien, har spillet i at levere våben til Israel, vel vidende at der var et folke- drab i gang, vel vidende at disse bomber vil tage livet, hjemmene, hospitalerne og skolerne for børnene i Gaza og Palæstina.

Lad os forsvare det palæstinensiske folk og love, at vi vil være der, så længe det tager at afslutte besættelsen og lade det palæstinensiske folk bestemme over deres egen fremtid i fred. Det er helt sikkert noget, vi alle kan forene os omkring. De virkelige problemer, som denne verden står over for, er selvfølgelig en afslutning på disse konflikter, men det er også den miljøødelæggelse, der sker lige for øjnene af os, klimaforandrin-

gerne, der sker, de ekstreme vejrmønstre, der forekommer, global fattigdom og ulighed, og 70 millioner mennesker, der er flygtninge uden et hjem at kalde deres eget. Og vores medier siger, at de er problemet.

Problemet er helt sikkert krigene, uretfærdigheden, menneskerettighedskrænkelserne og den ulighed, der i første omgang skaber flygtninge. Stop angrebene på flygtninge. I morgen vil der være vores naboer, vores lærere, vores venner, vores taxachauffører, vores togførere og alt andet. Det, vi er vores svar på den yderste højrefløj og racisme, er noget meget, meget anderledes. Og det sidste, jeg vil sige, er dette.

Sidste år brugte verden i alt 2,7 billioner dollars på våben. De penge var penge, der ikke blev brugt på sundhed, ikke brugt på boliger, ikke brugt på miljøforbedringer. Det var penge, der flød direkte ind i verdens våbenvirksomheders kasser.

Våbenindustriens lobbykraft og våbenindustriens rentabilitet er enorm. Og så ser man, hvordan det udspiller sig i det politiske system, når politikere, ikke alle fra højrefløjen, rejser sig i vores parlament og faktisk også i mange andre parlamenter og siger, at vi skal bruge mindre på velfærd for at kunne bruge mere på krigsførelse. Når de fortæller os, at fødevarebankerne skal fortsætte, hjemløsheden skal fortsætte, vores børns fattigdom skal fortsætte for at kunne købe endnu en generation af et nyt våben for at starte en ny krig et andet sted.

Det er tid til at ændre sproget. Det er tid til at ændre dagsordenen. Det er tid til, at vi siger til den næste premierminister i Storbritannien, Burnham eller hvem det nu er, at vi skal ændre kurs. Stop våbenhandlen, stop arbejdet, gå ind i krig, og lad os i stedet gå den vej for fred, for retfærdighed, for enhed på tværs af planeten. Det er derfor, vi er her. Det er det, vi vil gøre, og det er det, der gør os stærke. Tak.

IRENA MONTERO – SPANIEN (PARTIET "PODEMOS", PM AF EU-PARLAMENTET)

Ordstyrer: Tak, Jeremy, for dine inspirerende ord. Jeg er nu glad for at kunne byde vores næste taler, Irena Montero, velkommen. Hun er medlem af EU-Parlamentet for partiet Podemos fra Spanien.

Irena Montero: Kære venner, god eftermiddag. Jeg vil tale på spansk. [Desværre er det ikke lykkedes Google oversættelse at oversætte direkte

fra spansk til engelsk eller til dansk. Så snart det problem er klaret vil Irena Monteros tale blive bragt her – redaktionel note.]

DIANE ABBOTT – STORBRITANNIEN (MEDLEM AF DET BRITISKE PARLAMENT)

Ordstyrer: Hun er en legende, parlamentsmedlemmet for Hackney North og Stocke Newington, den første sorte kvinde valgt i det britiske parlament, det længst siddende kvindelige parlamentsmedlem, den eneste ene Diane Abbott. Velkommen.

Diane Abbott: Jeg føler mig meget privilegeret over at være til stede ved denne konference og se den så velbesøgt. Den beviser, at der er et enormt antal mennesker i dette land og i Europa, der ønsker at kæmpe for fred. **[Klapsalver]** Vi mødes på et afgørende tidspunkt for alle dem, der er imod krig og stræber efter fred. Fordi vi ikke forsøger at stoppe én krig. Vi er nødt til at kæmpe for at stoppe rigtig mange krige. Vi har haft en invasion og et kup i Venezuela. Samme trussel rettes mod Cuba. Nigeria er blevet bombet. Yemen er blevet bombet. Der var et kup i Syrien.

Der er et igangværende folkedrab i Gaza. Og tragisk nok nægter vores regering at kalde det et folkedrab. Der er et voldsomt angreb mod palæstinenserne på Vestbredden, en fuldskala invasion af Libanon. Der er en militær opbygning mod Kina. Der er krigen og blokaden i Iran.

Og endelig er der en af de største krige i Europa siden Anden Verdenskrig. NATO-kampagnen mod Rusland. **[Klapsalver]**.

Og alle disse krige har én ting til fælles. USA er centralt for dem alle og har indledt de fleste af dem. Nu er der debatter om betydningen af amerikansk strategi i forhold til krig. Nogle mennesker føler, at USA begrænser sig til de amerikanske kontinenter.

Nogle mennesker mener, at det begrænser sin rækkevidde til den vestlige halvkugle. Intet af dette er sandt. Enhver nærmere læsning af dokumenterne fortæller os, at det primære mål med amerikanske handlinger er at genvinde amerikansk forrang over hele kloden. Det er Amerika først og sidst. Det vil gøre Amerika stort igen ved at gøre andre mindre, inklusive allierede. Det er en plan for global dominans.

I 1950'erne tegnede USA sig for 40% af verdens BNP. Nu er det kun omkring sjattedel af verdens BNP. USA har tabt og taber til det globale syd generelt og Kina i særdeleshed. USA har mistet sin økonomiske dominans. Så USA forsøger nu at genvinde sin tidligere økonomiske dominans primært gennem en kombination af handelskrige, sanktioner og krig. Og det har enorme fordele i dette projekt. Der er det amerikanske militærs overvældende dominans. Det bruger omtrent lige så meget som de ni efterfølgende lande.

Det samme som de andre ni førende lande tilsammen. Men en af fordelene ved USA er størrelsen af dets militær. Men den anden fordel for USA er den totale fejhed hos dets allierede i f.eks. Golfen, Europa, Japan, Storbritannien og Australien, der oplever, at deres økonomier ødelægges, deres energiforsyninger sprængt i luften og samfundene blive endnu mere underordnet. Men på

trods af alle disse fordele går ikke alt efter planen. USA tabte de første par runder af handelskrigen med Kina. Det virker forsigtigt med at angribe Cuba, og det har ikke opnået noget i Iran.

Det betyder, at vi skal være fast besluttede på at kæmpe ikke kun i Europa, men internationalt

for at kæmpe for fred og forene os med alle de regeringer, bevægelser og folk, der modsætter sig denne amerikanske hærgen. Det er godt at være her. Det er godt at se jer alle her. Og kampagnen vil fortsætte, og vores kampagne vil vinde. Mange tak. **[Klapsalver]**.

YASMINE ADAM – STORBRITANNIEN (“MUSLIM ASSOCIATION OF BRITAIN”)

Ordstyrer: Jeg er glad for nu at kunne byde vores næste taler, Yasmine Adam, velkommen. Yasmin er chef for medier og politik hos *Muslim Association of Britain*, som er en af Storbritanniens mest fremragende antikrigs- og pro-Palæstina-organisationer. Velkommen, Yasmine.

Yasmine Adam: Tak. Der er en sætning, der tilskrives forskellige mennesker, men jeg synes, den tilhører vores bevægelse som helhed, og det er, at krigens første offer ikke er sandheden, men solidariteten. At de, der sender andre i døden, altid har vidst, at deres største sårbarhed er det øjeblik, hvor arbejdende mennesker ser på tværs af de grænser, der er blevet trukket for dem - det være sig race, religion eller nationalitet - og anerkender hinanden. For 23 år siden byggede vi sammen med vores kolleger hos "Stop the War" og CND (*Campaigning for peace and a nuclear free world*) fundamentet for en antikrigskoalition mod Irak-krigen. Der var mange, der sagde, at det var for kompliceret, for risikabelt.

Alligevel marcherede to millioner mennesker den 15. februar 2003 i Londons gader. Muslimske familier fra East London, pensionerede fagforeningsfolk fra Sheffield, studerende fra Bristol, pensionister, der havde marcheret mod

bombningerne i 60'erne. Denne bevægelse har ikke været uden vanskeligheder, men den fortsætter med at vokse, fordi vi har bygget et fundament, der var ufravigeligt.

Og jeg vil gerne tale om det fundament i dag, og hvorfor det er vigtigt. Fordi jeg mener, at den model, vi har bygget her i dag, rummer vigtige lærdomme for den bredere europæiske bevægelse i netop dette øjeblik. Der er nogle gange en tendens til at behandle forskellige former for undertrykkelse, som om de er separate strømme. Racisme derovre, krig derovre, den yderste højrefløj et andet sted, arbejdstagerrettigheder i en helt anden boks. Og alligevel har vores bevægelse haft succes, fordi den forstår, at disse ikke er separate strømme. De flyder fra den samme kilde.

Før krigen mod terror blev en udenrigspolitik, måtte den starte som en indenrigspolitik, der

krævede racialisering¹⁰ af mit samfund som en iboende mistænkelig befolkning. Og det, der fulgte, var en overvågningsinfrastruktur, der behandlede muslimske samfund som en trussel, der skulle håndteres. Islamofobi-industrien, der blev bygget efter det, hvad enten det var tænketanke, medierne eller politikerne, der byggede deres karrierer, eller på anti-muslimsk had, blev bygget på den logik, og krigene, der fulgte, hvad enten det var i Bagdad, Kabell eller Gaza, fulgte den samme logik, at hvis man kan overbevise nok mennesker om, at visse liv er mindre værd, kan man holde bomberne, kuglerne og eksportlicenserne i gang. **[Klapsalver]**

Derfor har mobilisering mod den yderste højrefløj aldrig været en distraktion fra antikrigsarbejde. Det ER antikrigsarbejde. De samme donornetværk i hele Europa og Nordamerika støtter de samme regeringer, der accelererer militærudgifterne, taler om værnepligt og indrammer valget mellem våben og offentlige tjenester, som om det ikke er et valg. Islamofobi og krigsophidselse kommer fra samme samlebånd. Palæstinensisk solidaritet, engagement i det muslimske samfund, antiracisme, fagforeningsstyrke og den bredere antikrigsbevægelse er udtryk for en fælles forståelse af, at retfærdighed ikke kan være betinget.

Så da vores bevægelse marcherede mod hijab-forbuddet i Frankrig i 2004, var det antikrigsarbejde. Hver gang vi mobiliserer mod den yderste højrefløj, hvad enten det er BNP (British National Party) eller EDL (English Defence League) eller nogen af deres efterfølgere, er det

antikrigsarbejde, fordi vi er nødt til at nægte, hver gang regeringen fortæller os, hvilke ofre der er legitime, og hvilke der ikke er. Det er selve essensen af antikrigsarbejde. **[Klapsalver]**

Den model, vi har bygget her i Storbritannien, er værd at undersøge, fordi vi er nødt til at være ærlige. Nogle europæiske bevægelser har fundet det let at stå imod vestlig imperialisme i det abstrakte snarere end at forsvare muslimske samfund i det konkrete. Flere nøjes med antikrigspolitik, når det ikke kræver, at de konfronterer islamofobien i de stater, de opererer i. Man kan ikke opbygge en bevægelse mod militarisme og antikrig, mens man tolererer de ideologier, der gør det muligt. **[Klapsalver]**

Man kan ikke modsætte sig våbenvirksomhederne og NATO's udgiftsdagsorden, mens man samtidig accepterer tanken om, at muslimske samfund er en trussel, der skal håndteres. Så vi er nødt til at acceptere, at enten står vi for princippet om, at racisme og islamofobi er splittelser eller redskaber til splittelser, eller også gør vi det ikke. Enten står vi for retfærdighed uden undtagelse, eller også gør vi det ikke. Enten opbygger vi en bevægelse, som enhver arbejdende person af enhver tro og enhver baggrund og i ethvert land kan se sig selv i, eller også gør vi det ikke. Jeg ved, hvilken bevægelse jeg ønsker at være en del af. Det er en bevægelse, der løbende har vist, at den kan bringe millioner på gaden, og jeg håber, at det er noget, vi hurtigst muligt kan kopiere i hele Europa for alles fremtids skyld. Tak. **[Klapsalver]**

¹⁰ **Racialisering** er den proces, hvor mennesker tillægges en race eller et etnisk prædikat baseret på markører som udseende, navn eller kultur. Det er en social konstruktion,

der bruges til at skabe "os" og "dem", og som ofte leder til strukturel eller implicit diskrimination.

AMARA ANYIA – USA (MOVEMENT FOR BLACK LIVES)

Ordstyrer: Tak Yasmine. Så mange fantastiske talere og så mange af jer. Lad mig fortælle jer, at der er så mange mennesker. Hele salen er fyldt. Der er også mange mennesker nedenunder som her. Så mange tak for jeres deltagelse i denne utrolige konference. Og nu skal vi høre fra en fra imperiet, fra "The Belly of the Beast". Hun er aktivist og meddirektør for den *amerikanske Movement for Black Lives*. Velkommen til Amara Anyia.

Amara Anyia: God eftermiddag alle sammen. (...) Jeg kommer fra en tradition, der fordrer et svar! God eftermiddag, kammerater! **[Salen svarer i kor "God eftermiddag"]** Jeg bringer jer hilsner fra USA, det imperiale lig, også kendt som "The Belly of the Beast". Men jeg er opmuntret af at være i her i salen sammen med jer alle ved denne lejlighed, hvor vi mobiliserer verden mod krigens plage. Mine tale i dag er en erklæring om solidaritet, men også en provokation. Det er en provokation af yderste vigtighed i betragtning af, hvad klokken er på verdensuret. Det er tid til klarhed. Det er tid til urokkelig overbevisning i vores overbevisninger.

Kammerater, det er tid til revolution. **[Klapsalver og tilråb]** Den afrikanske revolutionære Thomas Sankara¹¹ sagde, at vi skal turde opfinde fremtiden.

Vi'et er os. Vi er på et tidspunkt i historien, der kræver, at vi bygger fremtiden. Og det er en fremtid, der skal bygges på en anden præmis

end den, vi har nu. Den skal bygges på et fundament, der nægter at sætte værdien af et menneskeliv ind i et hierarki. Den skal hilse vores forskelligheder velkommen som noget, der i sigens natur beriger verden og denne planet.

Den store panafrikaner Kwame Nkrumah¹² sagde i 1962, at enhver meningsfuld humanisme skal begynde med egalitarisme og skal føre til objektivt valgte politikker til beskyttelse og opretholdelse af egalitarisme. Det betyder, at vi i denne tid med verdensopbygning ikke må opbygge systemer, der gavner nogle frem for andre på grund af deres økonomiske status, deres race, deres etnicitet, deres geografi, deres seksuelle orientering, deres religion, deres køn eller enhver anden kategori, der er blevet brugt til at undertrykke og udbytte.

Vi skal afvise systemer og strukturer, der skaber splittelse og krig. Vi skal opbygge systemer, der bekræfter livet, der bekræfter vores iboende menneskelige værdighed, men også vores sam-

¹¹ **Thomas Sankara** (1949–1987) var en burkinsk militærofficer, marxistisk og panafrikansk revolutionær, der efter sin magtovertagelse ved et kup blev ved magten som Burkina Fasos første præsident fra 1983 til mordet på ham i 1987.

¹² **Kwame Nkrumah** (1909-1972) var en anti-kolonialistisk og antiimperialistisk afrikansk leder fra Ghana. Nkrumah var det moderne Ghanas grundlægger og landets første præsident. Han var en af de mest betydningsfulde panafrikanske personer i det 20. århundrede. Kilde: Wikipedia.

menhørighed. Afrikanere og mennesker af afrikansk afstamning over hele verden forstår dette godt, ligesom vores bevægelser har været til for at bekræfte vores menneskelighed og vores værdighed. Og faktisk har vi oplevet fascistiske tilstande længe før november 2024. Vi har været involveret i kampe mod fascisme og autoritarisme længe før den nuværende [amerikanske] regering. Og vi har været i disse kampe uanset regeringens orientering, om den var Demokratisk eller Republikansk. Vi har været i dette arbejde. Og det, der kræves nu, er, at vi har en antikrigsdagsorden.

Men vi kan ikke have en antikrigsdagsorden uden en eksplicit antiimperialistisk dagsorden.

[Klapsalver] Vi kan ikke have en antikrigsdagsorden uden en eksplicit antikolonial dagsorden.

[Klapsalver] Vi kan ikke være i sand solidaritet med en antikrigsdagsorden på dette tidspunkt i historien uden at kalde kapitalismen for en katalysator for konflikt. **[Klapsalver]** Vores vision skal være stor nok, modig nok, kraftfuld nok til at nedbryde alle undertrykkelsessystemer og bygge de nye systemer til at erstatte dem. Så jeg spørger jer, kammerater, er jeres vision klar? Er jeres vision ekspansiv? Tror I, at en bedre verden er mulig?

Krig udkæmpes ikke kun med våben og troppe. Det er ikke kun våben, der sendes til Palæstina, og skældsord mod havnearbejderne, der har kæmpet mod disse forsendelser og flotillerne. Krig er ikke kun de macheter, der blev sendt fra Frankrig til Rwanda under folkedrabet i Rwanda, eller de hundredvis af amerikanske militærbaser rundt om i verden.

Økonomisk krigsførelse er også krigsførelse. Sanktioner udstedt mod lande som Zimbabwe og Cuba. Det er krig. Menneskehandel med afri-

kanske mennesker i hundredvis af år gennem slavehandel, der lagde grundlaget for bank- og finanssystemerne og institutionerne, der fortsætter denne udbytning gennem gæld, såkaldte handelsaftaler og udvinding af naturressourcer. Det er krigsførelse. **[Klapsalver]**.

Disse ismer, kapitalisme, imperialismen, kolonialisme og racisme skaber betingelserne for krig. Systemerne, der er bygget på disse ismer, benægter vores menneskelighed, vores suverænitet og vores evne til at være selvbestemmende. Vi kan ikke være i sand solidaritet, hvis vi ikke tager højde for denne kendsgerning.

Og når jeg nu kommer til afslutningen, er min pointe ikke at udvande opfordringen til en global antikrigsholdning på dette tidspunkt. Min pointe er at få os til at nå højere, at afvise alle former for krig, fordi det er den eneste verden i retning af en verden i fred, hvor freden kan være varig og ikke kunstig og ikke gå fra den ene våbenhvile til den næste. Vi skal stå sammen med det palæstinensiske folk, når det kræver sine menneskerettigheder. Vi skal stå sammen med alle mennesker, der kræver deres menneskerettigheder. Vi afviser folkedrab i alle dets former overalt. Punktum.

Og dette er den holdning, vi må have på dette tidspunkt, hvis vi skal bygge den fremtid, som kammerat Thomas Sankara bød os ind i. Og Nkrumah sagde: *"Vi vender hverken mod øst eller vest. Vi vender fremad, fremad mod den verden"*, som vi fortjener, og som vores vision er den korrekte vision for. Og vi skal kæmpe, som om vi tror på det. Vores vision er liv. Alternativet er død. Så vi skal kæmpe som ind i helvede for at leve for os selv, for vores folk, for nutiden og for fremtiden. Tak. **[Klapsalver]**

MUSTAFA BARGHOUTI (PALÆSTINENSER, GENERALSEKRETÆR FOR "PNI")

Ordstyrer: Mange tak til alle vores talere. Ingen af os vil være frie, før Palæstina er frit. Det er derfor, vi har marcheret, og vi vil fortsætte med at marchere, uanset hvor hård undertrykkelsen er, fordi det handler om det palæstinensiske folk, men det handler også om menneskeheden. Så det er en meget stor ære for os at have en palæstinensisk læge og politiker, præsidenten for *Palestinian National Initiative* (PNI), generalsekretær Mustafa Barghouti, med os. Giv ham den varmeste velkomst.

Mustafa Barghouti: Tak. Tak. **[Salen råber takt-fast]**. Fri Palæstina. Fri fri Palæstina. Fri, fri Palæstina. Fri fri Palæstina. Fri fri Palæstina. Fri, fri Palæstina. Fri, fri Palæstina. Tak.

Jeg vil først takke jer alle for jeres store solidaritet med Palæstina. I giver os håb. I giver os tillid. I giver os optimisme om, at vi til sidst vil vinde. **[Klapsalver]**.

Venner og kammerater, der er intet sted i verden, intet folk i verden i moderne historie, der har været udsat for så mange krige, så meget undertrykkelse, som det palæstinensiske folk har været udsat for i de sidste 120 års kamp mod det mest forfærdelige imperialistiske bosætter-koloniprojekt mod det palæstinensiske folk. 120 års kamp mod etnisk udrensning, mod apartheid, mod besættelse, mod alle former for undertrykkelse og mod den mest forfærdelige folkedrabskrig i moderne historie.

Og nu skal vi ikke blot konfrontere den folkedrabsagtige krig i Gaza, men også konfrontere bosætter-terrorbanderne, der forsøger at efterligne og gentage, hvad bosætter-terrorbanderne gjorde i 1948 i Palæstina. Og vi kæmper ikke blot mod besættelsen, men vi er palæstinenserne,

der kæmper mod den voksende fascisme, ikke blot i Israel, men også på verdensplan.

Vores kamp er jeres kamp mod fascismen. Vores kamp er jeres kamp mod krigene. **[Klapsalver]**. Vores kamp er jeres kamp for at opnå en sand, retfærdig fred for alle verdens folk. Og som Nelson Mandela engang sagde, er Palæstina blevet titlen og symbolet på kampen for retfærdighed over hele verden. Kampen for retfærdighed overalt.

Og imod, hvad det israelske zionistiske etablisement ønskede, imod, hvad alle dem, der støtter Israel, ønskede, er Palæstina i dag blevet et internt anliggende i alle lande i verden. Palæstina er blevet et valgspørgsmål ved alle valg i verden. Palæstina er blevet en del af enhver kamp og enhver fredsbevægelse på verdensplan. **[Klapsalver]**.

Der var engang, hvor det var Vietnam og det vietnamesiske folks kamp, og de vandt. Der var engang, hvor det var sydafrikanske heltedige folks kamp mod apartheid, og de vandt. Nu er det Palæstinas kamp, og Palæstina vil vinde. Jeg opfordrer jer til at fortsætte jeres støtte til vores kamp for at forblive standhaftige og i Palæstina.

De vil have os ud af Palæstina, og vi vil aldrig forlade Palæstina. **[Klapsalver]**

Vi opfordrer jer til at fortsætte jeres kamp for at stoppe folkekrigen, fordi den ikke er stoppet endnu i Gaza. De har allerede overtrådt våbenhvilen 3.250 gange. De har allerede dræbt mere end 1.300 uskyldige mennesker i Gaza efter våbenhvilen. Så fortsæt venligst presset. Vi ønsker, at I fortsætter jeres kamp og støtte for at forhindre deres hovedmål, som er etnisk udrensning ikke kun af befolkningen i Gaza, men også befolkningen på Vestbredden og befolkningen i hele Palæstina.

Vi beder jer om at omsætte jeres solidaritet, aktivisme og aktiviteter til materiel effekt ved at støtte altomfattende boykot-sanktioner mod dette israelske etablissement. og beder jer om at stå sammen med os i vores støtte til vores kamp for at befri vores 12.000 gidsler, palæstinensiske gidsler, og de burde kaldes gidsler i israelske koncentrationslejre og fængsler. **[Klapsalver]**

De udsættes for tortur. Tro mig, de udsættes for sult. De er frataget lægehjælp. Tusindvis af dem lider nu af skab¹³ og andre infektioner. Nogle af dem er døde af det. De taber sig. De mister deres evner. Og de har ikke kun været udsat for tortur, de har også været udsat for den mest forfærdelige voldtægtshandling. Mænd og kvinder, de har været udsat for at blive lagt i håndjern, nogle af dem i mere end to år. Forestil jer det, non-stop. Og når de havde infektioner i deres håndled, amputerede de dem. og mange gange endda uden bedøvelse.

Vi ønsker, at I står op og bærer dette røde bånd, som jeg bærer i dag. Dette røde bånd repræsenterer palæstinensiske gidslers ret til at være frie. Så bær det venligst og kæmp sammen med os for at befri vores palæstinensiske gidsler fra al denne undertrykkelse. Vi ønsker, at I står sammen med os imod de dødsstraflovgivninger,

de vedtager for at retfærdiggøre henrettelsen, de udfører i felten mod det palæstinensiske folk.

Og jeg forsikrer jer, uanset hvor meget vi udsættes for undertrykkelse, uanset hvor meget de torturerer os, vil vi være standhaftige. Vi vil blive. Vi vil ikke forlade os. Og vi vil sejre, uanset om de kan lide det eller ej. **[Klapsalver]**. Folk spørger mig nogle gange: Hvad giver dig håb?

Og jeg er læge af profession. Og jeg vil gerne fortælle jer en kort historie. Da krigen, den folkekrigsagtige krig, startede i Gaza, var vi meget bekymrede over de 70.000 gravide kvinder der, fordi Israel ødelagde alle faciliteter. Kvinder kunne ikke komme til nogen klinik eller noget hospital. Vi var bekymrede for, hvad der ville ske med disse 70.000 børn i deres mødres livmoder.

Vi satte os ikke ned. Vi hyrede 90 jordemødre, og vi bad disse jordemødre om at gå og hjælpe kvinder, gravide kvinder, uanset hvor de er under krigen, under bombardementet. Ja, Israel dræbte ondsksfuldt og kriminelt ikke mindre end 22.000 palæstinensiske børn i Gaza. Men i de sidste 2 et halvt år har vi reddet livet for 82.000 nyfødte børn, der nu er i live. **[Klapsalver]**

For mig er dette ikke bare humanitært arbejde. Dette er modstand. Modstand og modstand. Og ingen noget sted i verden bør fratage os retten til at modstå uretfærdighed. Og ingen noget sted her eller hvor som helst bør forhindre jer i at vise solidaritet og praktisere solidaritet og modstå uretfærdighed, uanset hvad det kræver.

Jeg vil fortælle jer venner og kammerater, at der ikke er noget stærkere i verden end en stærk idé om, at tiden er inde, og tiden er inde til ideen om Palæstinas frihed. **[Klapsalver]**. Palæstina vil være frit. Frit Palæstina. Fri. Frit Palæstina. Fri. Frit Palæstina. Fri. Frit Palæstina. Fri. Frit Palæstina. Fri. Frit Palæstina. Fri. Frit Palæstina. Fri. Frit Palæstina. Fri. Tak. **[Klapsalver]**

¹³ **Skab** er en meget smitsom hudlidelse, der let spredes ved humanitære katastrofer.

Ordstyrer: Mange tak. Mange tak, hr. Barghouti. Og tak til alle vores talere i denne session. Vi har nu en pause. Kom venligst tilbage kl. 15:20. Vi glæder os til at se jer så. Ja, jeg tror, vi alle kan være enige om, at vi lever i en ny æra med global krig, men også en ny æra med global antikrigsbevægelse. Tak til jer alle for at være her i aften. Tak til oversætterne, der gjorde et fantastisk stykke arbejde, og alle de mennesker, der gjorde denne første session til en så stor succes. Vi ses om 20 minutter. Tak.

PAUSE (med filmforevisning)

Ordstyrer: Mange tak. Velkommen tilbage alle sammen. Mit navn er Louise Regan. Jeg er formand for *Palestine Solidarity Campaign*. Jeg er også medlem af landsledelsen for *The National Education Union*, og vi har været meget aktive i forberedelsen af denne konference og i at støtte den. Vi synes, det er en virkelig vigtig konference. Vi er virkelig glade for at se så mange mennesker deltage. Jeg har lige modtaget et par beskeder med yderligere støtte fra organisationer. Vi har en solidaritetserklæring fra generalsekretæren for det spanske fagforbund UGT, og fra industriforbundet CCOO i Spanien. Jeg går direkte videre til vores første taler, fordi vi har travlt. Vores første taler er jeg virkelig glad for at kunne præsentere. Hans navn er Felix Krakow-Rojas. Han er en aktivist mod værnepligt i Tyskland, og han var involveret i skolestrejker, og han er medlem af JSW (*Jugendbündnis Sahra Wagenknecht* – Ungdomsforbundet Sahra Wagenknecht). Så giv ham en varm velkomst. Tak.

FELIX KRAKOW-ROJAS – TYSKLAND (MEDLEM AF "JSW")

Felix Krakow-Rojas: Spørgsmålet om krig og fred har altid været et spørgsmål om social retfærdighed. Da Tyskland stemte om den nye lov om militærtjeneste den 5. december, fik vi en trøstende historie. Vi fik at vide, at hvis den obligatoriske tjeneste vender tilbage, vil unge mennesker få et valg mellem militærtjeneste og et frivilligt socialt år. Men lad os sammenligne disse to valg. De væbnede styrker lovede at betale for dit kørekort. De lover at hjælpe med at finansiere din universitetsuddannelse. De tilbyder en løn. De tilbyder karrieremuligheder.

Et frivilligt socialt år tilbyder ingen af dem. Så hvem er denne lov egentlig rettet mod? Ikke børn af velhavende, ikke dem, hvis forældre allerede kan betale for en uddannelse, en lejlighed eller et kørekort. Den er rettet mod dem, der har få valgmuligheder, mod dem, der har brug for pengene, mod dem, der ikke har råd til at sige nej. Og det er ikke tilfældigt. De fattige tilbydes incitamenten til at kæmpe krige, som de mægtige beslutter. **[Klapsalver]**

Derfor er denne militærtjenestelov ikke blot sikkerhedspolitik. Det er klassepolitik og camouflage. Og alt dette gøres i demokratiets navn. Vi

får at vide, at militærtjeneste er nødvendig for at forsvare demokratiet, forlænge, beskytte og redde det. Men vores skolestrejker fortæller en helt anden historie. Unge elever er blevet tilbageholdt. Unge aktivister er blevet anmeldt, selvom de ikke har begået nogen forbrydelse. Selv de indenlandske efterretningstjenester har vist interesse for vores bevægelse, før demonstrationerne overhovedet begynder.

Myndighederne vil nogle gange vide, hvad vi vil sige. Store dele af medierne har forsøgt at miskreditere os, ikke fordi vores argumenter er svage, men fordi de ikke kan lide, hvem der fremsætter dem. Så jeg må spørge, hvilken slags demokrati det er? Et demokrati, hvor uenighed behandles som en trussel. Et demokrati, hvor protest ses med mistænksomhed. Et demokrati, hvor kritik tolereres, så længe den forbliver harmløs.

Men hvis demokrati betyder, at unge mennesker kun må tale, når magthaverne godkender det, de siger, så er der gået noget frygteligt galt. Og hvis det er det demokrati, de vil have os til at kæmpe for, så nægter jeg at dræbe for det, og jeg nægter at dø for det. **[Vild jubel og klapsalver].**

Og på trods af alt, hvad jeg lige har beskrevet, forbliver jeg fortrøstningsfuld, fordi det gør mig utrolig stolt at se flere og flere unge mennesker finde modet til at pjække fra skole og slutte sig til strejkerne. I Tyskland er titusindvis af unge mennesker allerede gået på gaden. Og det, der gør mig særligt glad, er, at mange af disse unge mennesker ikke længere kun protesterer mod værnepligt. De er nødt til at begynde at forstå, at problemet er større end selve værnepligten.

Problemet hedder ikke værnepligt. Det hedder ikke Hamas. Det hedder ikke mullaherne. Det hedder kapitalisme. **[Kraftige klapsalver]** Og hvis vi vil have tingene til at ændre sig, så skal vi være modige. Vi skal være villige til at gå ukonventionelle veje. Frem for alt skal vi stå sammen internationalt, fordi selve værnepligten kan bekæmpes på et nationalt niveau, men det underliggende kapitalistiske system kan kun bekæmpes sammen.

Lige én ting mere i lyset af de aktuelle begivenheder: Jeg har ikke bare en hvilken som helst fodboldtrøje på i dag. Jeg har mine slægtnings og mine rødders trøje på. I morgen er der andenvalg i Colombia. I første runde kom den højreekstremer kandidat til tops, en kandidat der endda sagde, at han vil gøre ved den colombianske regnskov, hvad Netanyahu gjorde ved Gaza.

Men én mand står i vejen for ham. Hans navn er Ivan Cépeda, den venstreorienterede kandidat, der søger at efterfølge den venstreorienterede præsident Petro. Og ifølge de seneste meningsmålinger er han nu en smule foran. Og hvis Cépeda vinder i morgen, kan Colombia overvinde kapitalismen.

I Tyskland vil der være flere skolestrejker. Vi vil være mere højlydte. Vi vil være mere beslutsomme. Og vi vil være sværere at ignorere. Hver gang militærreklamen fortæller os, at vi tjener Tyskland, vil vi svare, at vi ikke tjener nogen, fordi den løgnestruktur, som vores politikere har bygget, allerede begynder at smuldre. Og vi vil ikke stoppe, før den styrter sammen. Tak. **[Kraftige klapsalver].**

ZARAH SULTANA – STORBRITANNIEN (MP, "YOUR PARTY")

Ordstyrer: Tak, FeMP, "or den fantastiske start på denne session. Det er mig en stor fornøjelse at præsentere jer for en af de største antiimperialister i det britiske Underhus. Giv venligst *Your Party's* parlamentsmedlem for Coventry South, Zara Sultana, en varm velkomst. **[Klapsalver]**

Zarah Sultana: God eftermiddag alle sammen. Det er en absolut fornøjelse at byde jer alle velkommen til London, og jeg vil gerne takke arrangørerne for at have arrangeret en så utrolig conference, hvor tusindvis af jer er rejst for at være her sammen med os i dag. Vi mødes i et øjeblik med dyb krise, men også et øjeblik med store muligheder. Over hele Europa og resten af verden finder vores regeringer uendelige mængder penge til at finansiere krig, mens de fortæller arbejderklassen, at der ikke er noget tilbage til offentlige tjenester, velfærd, boliger eller sundhedspleje.

Sidste år nåede de globale militærudgifter 3,9 billioner pund. Tænk over, hvad det betyder. Næsten 4 billioner brugt på våben, hære og krig. Næsten 4 billioner pund, der kunne have været brugt til at bygge hjem, finansiere vores skoler, styrke vores hospitaler, tackle klimaforandringer og løfte millioner ud af fattigdom. Og her i Storbritannien har vores finansminister annonceret planer om at øge militærudgifterne til 62 milliarder pund, samtidig med at der kræves nedskæringer i alle ministerier. Når pensionister kæmper med at opvarme deres hjem, får de at vide, at der ikke er penge. Når handicappede har brug for støtte, får de at vide, at der ikke er penge. Når

vores offentlige tjenester er strakt til bristepunktet, får de at vide, at der ikke er penge.

Men når våbenproducenter kræver flere kontrakter, og militærbudgetterne stiger, så dukker det magiske pengetræ pludselig op. Vi får at vide, at arbejderklassen skal spænde livremmen ind, mens forsvarsvirksomheder fejrer rekordoverskud. Så vi er nødt til at stille et simpelt spørgsmål. Hvorfor er der altid penge til krig og aldrig nok penge til de fattige?

De rigeste mennesker i historien har aldrig været rigere. Vi har nu over 3.000 milliardærer. Og Elon Musk, en usikker nepo-baby¹⁴, er blevet den første billionær. En mand, der sår frø af had og splittelse og fortæller os, hvad vi skal gøre. I mellemtiden oplevede en ud af fire mennesker på verdensplan fødevareusikkerhed. Dette er ikke en knaphedskrise. Dette er kapitalisme, der fungerer, som den blev designet, hvor rigdom er koncentreret helt i toppen, og alle andre betaler prisen.

Og intet andet sted er brutaliteten i dette økonomiske system mere synlig end i Gaza. I årtier har palæstinensere levet under besættelse, belejring og apartheid. Og i næsten tre år har verden været vidne til, at Israel har ført en ødelæggelseskampagne i en skala, der har rystet men-

¹⁴ **Nepo-baby:** folk født med en guldskæ i munden.

neskehedens samvittighed. Hele kvarterer jævnet med jorden, skoler ødelagt, hospitaler bombet, journalister dræbt, børn begravet under murbrokkerne eller sultet på grund af bevidst restriktioner på mad. Den største skandale er ikke, at dette har fundet sted, men at det har fundet sted i fuld offentlighed.

Enhver regering vidste det, enhver leder vidste det, enhver undskyldning er kollapsede. Alligevel fortsætter våbnene med at flyde. Og min regering, den britiske regering, har fortsat med at rulle den røde løber ud for israelske krigsforbrydere og fortsætte med at levere komponenter til det israelske militær. Skam over den britiske regering. Skam over europæiske regeringer for at muliggøre folkedrab. **[Klapsalver]**.

Og netop i denne uge erklærede sikkerhedsministeren i Israel, Ben-Gevir, at *"for hver tåre fra en israelsk mor skal tusind libanesiske mødre græde, og at hele Libanon skal brænde"*¹⁵. Så lad os sige det klart: zionisme er ikke kun en racistisk ideologi. Det er en folkemorderisk døds kult, som vi alle skal modsætte os. **[Klapsalver]**.

Og i vores politiske krise i Storbritannien, hvor regeringen har undergravet vores borgerrettigheder, og for første gang i britisk historie har forbudt en ikke-voldelig direkte aktionsgruppe, *Palestine Action*, og fængslet pensionister for at modsætte sig folkedrab, ser folk på Andy Burnham som Jesu anden genkomst. Men vi må ikke

dømme politikere ud fra mediernes fortællinger eller hvordan den flinke fyr måske har opført sig, men ud fra deres faktisk resultater.

Andy Burnham stemte for Irak-krigen, der dræbte over en million mennesker, og nægter at kalde folkedrab i Gaza et folkedrab. Så vil noget fundamentalt ændre sig? Nej. Vil Storbritannien fortsætte med at bevæbne Israel? Ja. Vil udgifterne fortsat blive rettet mod militær og forsvar? Ja. Så, bare for at afslutte, da jeg er ved at løbe tør for tid, er der trods alt håb. Men håb er ikke noget, vi skal vente på. Håb er noget, vi opbygger.

Vi ser det hos havnearbejderne i Italien og Belgien, der nægter at laset våben og bidrage til folkedrab. Vi ser det hos de studerende, der organiserer sig imod værnepligt. Vi ser det hos arbejdere, der tager kollektive skridt. Og vi ser det i enhver solidaritetshandling, hvor almindelige mennesker organiserer sig deres fagforeninger og lejerforeninger og kæmper imod.

Den verden, vi kæmper for, en socialistisk verden, skal bygges op gennem møder som dette. Jeg er så glad for, at I er her. Vi skal fortsætte med at kæmpe for den. Og som Arundhati Roy¹⁶ minder os om, er en anden verden ikke kun mulig. Hun er på vej på en stille dag. Jeg kan høre hendes vejtrækning. Så lad os gøre det til virkelighed. Mange tak for solidariteten. **[Klapsalver]**

¹⁵ Al Jazeera, den 20. juni 2026.

¹⁶ **Arundhati Roy** (født 1961) er en indisk forfatter og politisk aktivist. Arundhati Roy er uddannet arkitekt, men

har arbejdet i indisk film og tv som manuskriptforfatter og skuespiller siden 1989. Lex.

SOPHIA BOLT – STORBRITANNIEN (GENERALSEKRETÆR FOR “CND”)

Ordstyrer: Mange tak, Zara, og en anden verden er mulig, og vi alle herinde er engagerede i at kæmpe for en anden verden. Vores næste taler er Sophia Bolt. Hun er generalsekretær for *Kampagnen for atomnedrustning*. Sophia,

Sophia Bolt: Jeg vil bare takke alle for at komme her i dag, især vores utrolige internationale delegerede, disse enorme delegationer fra hele verden, der deler deres utroligt inspirerende kampe med os her i dag. Jeg synes, det virkelig viser potentialet i vores bevægelse. Og vi ved alle, at vi skal gribe denne mulighed for at opbygge et globalt flertal for fred, fordi verden er på et kritisk punkt.

Militærudgifterne er på et hidtil uset niveau, og truslen om, at atomvåben bliver brugt igen i krig, er på det højeste, den nogensinde har været. Politiske ledere bygger endnu kraftigere atomvåben, der kan ødelægge hele planeten, og de bruger rekordstore mængder af vores penge på at gøre det.

I Frankrig planlægger præsident Macron at udstationere atombevæbnede fly over hele Europa [**buh-tilråb**]. Og dette er oven i hundredvis af nye amerikanske atombomber, der nu er opstillet klar til brug på NATO-baser i Tyskland, Italien, Belgien, Holland, Tyrkiet og nu også her i Storbritannien.

Og ikke nok med at denne britiske regering bygger en helt ny generation af atomubåde til en pris af over 200 milliarder pund, men den planlægger også at købe disse F35A atomvåbenbærende jagerfly for at kunne affyre Trumps

dødbringende atombomber. Vores politiske ledere argumenterer med, at disse dødbringen-de atomvåben vil holde os i sikkerhed. Hvilken løgn!

I virkeligheden trækker de os hurtigere og hurtigere mod atomkrig, ikke væk fra den. Hurtigere og hurtigere mod klimakatastrofe, mod øget fattigdom, mod kollaps af vores offentlige tjenester, og selvfølgelig styrker alt dette den yderste højrefløjs fremgang. Så vi ved, hvor store farerne er, vi står over for. Men flere og flere mennesker slutter sig til vores kamp for at stoppe dette krigstogt, for at afskaffe atomvåben og kæmpe for en bedre verden, fordi det er os. Vi har løsningerne på alle disse kriser, ikke krigsmagerne.

Og over hele verden bliver den amerikanske verdensorden udfordret som aldrig før. Her i Storbritannien er modstanden mod Trumps globale krige enorm, og der er voksende støtte til at bryde med den årtier gamle militæralliance med USA. Størstedelen af det britiske folk ønsker ikke disse atomvåben i vores land, og store protester og aktioner vokser kun mod britiske baser, der bruges til at fremme folkedrab mod det palæstinensiske folk og til at bombe Iran.

Så vi er nødt til at gribe dette øjeblik, lige her i dette rum. Lad os fordoble vores indsats, alle os fra hele verden her i dag. Vi skal arbejde sammen

i en koordineret handling for at lukke militærbase-
serne og smide atomvåben ud. Sammen kan vi
skabe det globale flertal for fred, som vi så
desperat har brug for. Dette har aldrig været en

så presserende og så alvorlig udfordring. Men
forenede kan vi, og vi skal vinde solidaritet.

[Klapsalver].

ANDREW FEINSTEIN – STORBRITANNIEN (TIDLIGERE MEDLEM AF "LABOUR")

Ordstyrer: Mange tak, Sophia. Vores næste taler er ikke kun et tidligere parlamentsmedlem for *African National Congress* og direktør for *Shadow World Investigations*, han er også den kammerat, der gav Kier Starmer kamp til stregen i sin valgkreds i 2024. Byd venligst Andrew Feinstein varmt velkommen.

Andrew Feinstein: Hvilken enorm fornøjelse at være her sammen med jer alle, og hvilket privilegium at høre Mustafa Barghouti personligt påkalde Nelson Mandela.

Jeg vil gerne tale lidt med jer om krigsprofitørerne. Dem, der tjener snesevis af milliarder af dollars på krigene i Gaza, Libanon, Iran, Sudan og DRC. For vi må forstå, at det ikke kun er våbenvirksomheder som BAE, Rhein Metals, Leonardo, Thales og Elbit Systems, der tjener pengene. Det er de finansielle institutioner så som BlackRock, State Streets og Fidelities, der ejer dem og i stigende grad styrer vores lande og vores liv.

Men lad os også huske, at 40 % af al korrupsion i verden finder sted i den globale våbenhandel. Og det er ikke kun Netanyahu'erne, MBS'erne og MBZ'erne, der modtager bestikkelse. Disse bestikkelser vender tilbage til vores lande, hvor vores politiske partier, højtstående embedsmænd og militærledere og vores mest erfarne politikere drager fordel af det.

Lad os aldrig glemme, at krigsprofitøren Tony Blair har tjent over hundrede millioner pund personligt på sin involvering i invasionen af Irak og med britiske og amerikanske våbenvirksomheder.

Men nu er han i seng med det, vi kalder forsvarteknologivirksomhederne, Palanti'erne, Orackle'erne, Google'erne, Amazone'erne. Jeg er netop ved at færdiggøre en bog med titlen *"Making a Killing: How the West Profits from Slaughter in Gaza and Yemen"*. Og efter at have undersøgt og forsket i disse mennesker, kan jeg fortælle dig, at de er de mest forfærdelige og ekstreme mennesker, jeg nogensinde har mødt.

Det er mennesker, der ligesom Elon Musk og Peter Thiel voksede op i apartheid-Sydafrika, og hvad lærte de af det? De lærte, hvordan man bliver racistiske tilhængere af hvidt overherredømme. Og det er disse mennesker, som mit eget forfærdelige parlamentsmedlem Kier Starmer sælger den britiske stat til, for ligesom han

ønsker de, at vores lande skal blive udemokratiske overvågningsstater, der permanent er i krig.

Og det gør de ved at forvandle vores offentlige penge til privat profit. Vi betaler for korruptionen i vores egne politiske systemer og demokratier. Og i takt med at forsvarsbudgetterne stiger i hele Europa, ser vi, at vores penge burde bruges til leveomkostningskrisen, til sundhedspleje, til uddannelse og til at håndtere klimakrisen. I stedet ser vi, at disse virksomheder gør os fattigere,

MICAELA TRACIE-RAMOS – SPANIEN (VICEPRÆSIDENT FOR "UNISON")

Ordstyrer: Okay, vores næste taler er Micaela Tracie Ramos. Hun er netop blevet valgt som næstformand for **Unison**, Storbritanniens største fagforening, der repræsenterer over 1,3 millioner offentligt ansatte. Så du er meget velkomne.

Micaela Tracie Ramos: Tak. Jeg vil gerne hilse denne internationale antikrigskonference på vegne af Unison, Storbritanniens største fagforening, der repræsenterer 1,4 millioner offentligt ansatte. **[Klapsalver]** Jeg er også stolt over, at Unison har en langvarig politik, der forpligter sig til fred og mod stigninger i krigsudgifter.

Vi har altid forstået, at drivkraften efter krig i Storbritannien finansieres af nedskæringer i vores tjenester og job samt massiv underinvestering. Vi forstår, at kampen for fred internationalt er uløseligt forbundet med klassekampen her i Storbritannien. Vi mødes på et farligt tidspunkt, hvor USA agerer under fuldstændig straffrihed. I løbet af de sidste fire år har vi set USA fremme et folkedrab på det palæstinensiske folk, hvor den britiske regering ikke kun støtter Israel

mere korrupte, mindre demokratiske og, mest ironisk af alt, meget mindre sikre.

Men selvom tingene i dag føles mørke, og profitmagerne føler sig almægtige, lærte vi i Sydafrika, at lyset kommer fra mørket. Og vi ved, at lige så sikkert som Sydafrika blev befriet fra apartheid med hjælp fra millioner af jer fra hele verden, vil Palæstina også blive frit. Tak. **[Klapsalver]**

politisk og materielt ved at levere våben og krigsskibe, men også bruger sine baser på Cypern til at udføre efterretningsflyvninger over Gaza for den israelske regering.

Vi har set den ulovlige krig mod Iran, som USA og Israel har startet, og hvor tusinder er blevet dræbt for øjnene af os. Vi ser fortsat krigen i Ukraine, hvor vores regering og EU gør deres yderste for at forlænge krigen. Og vi ser kvælningen af det cubanske folk med den skærpede økonomiske blokade og Trumps trusler om militær intervention på øen. Dette er alt sammen dele af et projekt fra USA om fuldstændig dominans med alle mulige midler.

Som fagforening er vi parat. Fingrene væk fra Cuba. Afslut krigen i Iran og befri Palæstina **[klapsalver]**. Og vores regering, denne skændige

regering, har hævet krigsudgifterne til det højeste niveau siden Den kolde krig, og det er stadig ikke nok for krigshøgene i parlamentet.

Massemediernes dækning efter krigsminister John Healeys afgang, hvor han sagde, at vi ikke brugte nok på krig, har bevidst været at udbrede Storbritanniens krigspsykose. Dette klare mål for John Healey og hans tilhængere er at vinde offentligheden over for øget militarisering og krigsberedskab med løgne om den såkaldte fare, Storbritannien er i fra Rusland og Iran eller andre steder. Og Dan Jarvis, den nye forsvarsminister, arbejder angiveligt døgnet rundt for at få den såkaldte forsvarsinvesteringsplan færdiggjort.

Premierminister Keir Starmer har allerede sagt, at han beder alle ministerier om at skære i deres budgetter med 1 % for at finansiere investeringer i krigsindustrien. Så det har aldrig været tydeligere, hvem der skal betale for denne stigning i krigsudgifter. Det er os arbejdende mennesker i hele Storbritannien, der allerede har været i den skarpe ende af nedskæringer, der forventes at give mere af den mytiske sikkerhedstrussel. Og hvem er den virkelige trussel?

Kammerater, der er ét land, som vi yder eksplicit militær støtte og våben til, og det er USA. Hvordan kan regeringen tale om forsvar og sikkerhed, når den eksplicit materielt støtter verdens globale aggressor? Keir Starmer kom med en tydelig advarsel på sin første dag i embedet, hvor han deltog i en NATO-konference. Han gjorde det klart, at Storbritannien på utvetydige vilkår vil fortsætte med at fremme den amerikanske strategi for overherredømme, fortsætte med at give mulighed for at bruge britiske baser i ind- og udland til at placere amerikanske mas-

seødelæggelsesvåben og iværksætte bombetogter på tværs af kontinenter.

Vi har det sjette største militærbudget i verden. Og hvem drager fordel af det? Det er helt sikkert ikke det britiske folk, og heller ikke millionerne i Iran, Palæstina og Libanon, og andre krigshærgede mål for imperialistisk aggression. Men aktionærerne i de enorme militærindustrielle komplekser er en anden historie. De, med deres blodige hænder, griner på vej til banken, glæder sig over krav om at øge militærudgifterne år efter år. De ønsker flere fly, flere bomber, flere droner, topmoderne teknologi, og de vil bogstaveligt talt tjene en formue. Og Storbritannien er ikke isoleret i sin trang til krig. Dette afspejles i hele Europa, når EU kræver flere militærudgifter fra sine medlemsstater.

Så Keir Starmers Labour Party har placeret sig solidt ved krigsmaskinens side og befæster Labour Partiets plads som krigens parti. Denne regering har, på trods af alle valgløfter, forrådt det britiske folk ved at investere i det militærindustrielle kompleks, når vi står over for ubarmhjertige nedskæringer, underfinansiering i offentlige tjenester og stigende leveomkostninger, fattigdom og desperation, der tynger millioner af arbejderklassen. Vi ved, at der er et valg mellem død eller ødelæggelse eller mellem midlerne til at leve, offentlige tjenester og arbejderklassen i dette land.

Valget er klart. Dette er virkelig vores livs kamp. Vi vil ikke se til, mens regeringen opfordrer til uendelig krig. Vi vil kæmpe for job, ikke bomber, velfærd, ikke krigsfærd. Stop krigen og start freden. **[Kraftige klapsalver]**

DANIEL KEBEDE – STORBRITANNIEN (GENERALSEKRETÆR FOR "NEU")

Tak, Micaela, og tillykke med valget som næstformand for *Unison*. Vores næste taler er generalsekretæren for en af de førende progressive kæmpende fagforeninger i dette land, *National Education Union* (NEU). Velkommen til Daniel Kebede.

Daniel Kebede: Kammerater, det er vidunderligt at være her ved denne historiske konference, hvor tusindvis af os er samlet fra hele Europa for at kræve fred for mennesker overalt.

Vi står på kanten af en afgrund. Den globale konflikt er på sit højeste niveau siden Anden Verdenskrig. Og galningen i Det Hvide Hus ønsker endnu flere krige, truer med yderligere konflikt mod Latinamerika, især Cuba, og truer endda med at annektere Grønland. Vi kan ikke stole på, at vores politikere skaber og opretholder betingelserne for fred.

Det ansvar ligger hos os. Uden den almindelige arbejderklasses stemmer og handlinger vil den fred, vi alle ønsker, så let blive overdøvet af krigens trommeslag. Finansieret af nedskæringer i velfærd, offentlige tjenester og bistand til udlandet steg de globale militærudgifter til rekordhøje 2,9 billioner dollars i 2025, det 11. år i træk med vækst. At omdirigere blot en brøkdel af disse udgifter kunne løse kritiske udviklingsudfordringer. For eksempel kunne et enkelt stealthjagerfly finansiere et års uddannelse for 200.000 børn. Vores regeringer prioriterer forkert. Vi ønsker velfærd, ikke krigsfærd. Vi kræver skolebøger, ikke bomber.

Fordi enhver krig er en krig mod børn. Næsten fire et halvt år efter Ruslands invasion af Ukraine

står børn, familier og undervisere fortsat over for de ødelæggende konsekvenser. Hundredvis af ukrainske børn er blevet dræbt, tusinder såret og millioner fordrevet. Mere end 1.700 skoler er blevet beskadiget eller ødelagt, og 4,6 millioner børn kæmper for at få adgang til uddannelse, tvunget til at lære online eller på undergrundstationer. Trods disse udfordringer fortsætter undervisere og fagforeninger med at arbejde for at holde uddannelse i live.

Og NEU er solidarisk med fagforeningen for videnskabs- og uddannelsesarbejdere i Ukraine og med det ukrainske folk. Tidligere på ugen udgav *The Global Coalition to Protect Education from Attack* (GCPEA) en rapport, der dokumenterede angreb på uddannelse sidste år ud over Ukraine. Dens resultater er en plet på vores kollektive samvittighed. Mere end 8.500 angreb på uddannelse blev registreret, det højeste niveau nogensinde. 2.400 angreb mod elever og lærere blev registreret i Palæstina.

Et skolemord i Gaza. Skoler ødelagt og angrebet på Vestbredden. Bølger af skoler ødelagt over hele det sydlige Libanon. og over en halv million skolebørn er blevet fordrevet fra deres hjem siden marts. 150 civile er dræbt i bombningen af en pigeskole i Iran. Elever og undervisere er blevet bortført i Nigeria, Sudan og Congo. Lærere er

blevet dræbt i Colombia, det farligste land at være fagforeningsmedlem i lærere.

Mens våbenproducenter beriger sig selv, er det de mindst ansvarlige, der bærer omkostningerne ved krigen. Sidste år meddelte den britiske premierminister, Keir Starmer, at Storbritanniens bistandsbudget ville blive skåret ned med 40 % for at finansiere en tilsvarende stigning i forsvarsudgifterne. Nu overvejer regeringen yderligere nedskæringer i bistanden og søger endnu engang at øge sine militærudgifter. Mennesker i de lande, der er mest berørt af krig, bliver tvunget til at betale for de samme krige og våben, der regner ned over deres skoler, hjem og hospitaler, gennem nedskæringer i uddannelse og sundhed.

Og når krig finansieres i vores egne lande, og der skæres i velfærd, uddannelse, sundhedspleje, boliger og andre offentlige tjenester for at betale for øgede militærudgifter, er det arbejdende mennesker, især de mest marginaliserede, der betaler den højeste pris.

Og hvad med dem, der protesterer mod disse krige og grusomheder rundt om i verden? Nu har vi set en vækst i den palæstinensiske solidaritetsbevægelse, men den er blevet mødt med brutalitet, undertrykkelse og kriminalisering.

Vi har alle været vidne til den brutalitet, som IDF (Israels militær, o.n.) har udøvet mod de globale Flotilla-deltagere, hvis eneste forbrydelse

var at forsøge at bringe nødhjælp til Gaza. Og mens Storbritannien fortsætter med at sælge sine våben til Israel, kriminaliserer det også dem, der protesterer mod folkedrabet. Vores gode venner Ben Jamal og Chris Nineham, to højt respekterede civilsamfundsledere, appellerer nu deres domme efter den fredelige palæstinensiske solidaritetsbevægelse den 25. januar. Som Human Rights Watch og andre rettighedsorganisationer har bemærket, er disse domme et bevis på, hvor langt dette land har svinget i retning af at indføre autoritære tilgange til protester.

I denne uge omstødte den britiske appeldomstol en afgørelse fra højesteret, der fandt regeringens påbud om palæstinensiske handlinger i henhold til terrorloven ulovlige. Denne afgørelse, som Amnesty (International) beskriver som et skammeligt kapitel i vores historie, vil kun yderligere hæmme retten til at protestere.

Så, kolleger, vi har en enorm opgave foran os. At arbejde for fred betyder at skubbe imod strømmen. Men denne konference og den i Paris før den har vist, at vi sammen er mere end summen af vores dele. Over hele Europa vokser modstanden mod militarisering, og det deraf følgende angreb på arbejdernes levestandard vokser. Så sammen kan vi vinde fred gennem international solidaritet. Vi vil sejre. Solidaritet. **[Klapsalver].**

ULRIKE EIFLER – TYSKLAND (MEDLEM AF PARTIET "DIE LINKE", IG-METALL)

Ordstyrer: Mange tak, Daniel. Vores næste taler er Ulrike Eifler. Hun er ansat IG Metal, det faglige industriforbund for metalarbejdere, som er Tysklands største (hun er også et ledende medlem af partiet Die Linke). Så giv hende en varm velkomst!

Ulrike Eifler: Kammerater, først og fremmest vil jeg gerne sige tak. Tak til de britiske kammerater, der organiserede denne vigtige konference, som giver os muligheden for sammen her i London at udvikle et fælles perspektiv på vores kampe. Og det er presserende nødvendigt, fordi vores regeringer styrer os i en tid, præget af genoprustning, krig, klimakollaps, nedbrydning af social velfærd og indførelse af stadig mere autoritært styre.

En af de største drivkræfter for denne udvikling er, at Tyskland på sjette år er i recession og står over for en enorm afindustrialisering. Og næsten hele verden vender sig væk fra Tyskland med dets dobbeltmoral og den uudholdelige solidaritet med den israelske regering. Kammerater, det er frygten for økonomisk tilbagegang, og det er en frygt for tab af politisk betydning, der driver Tyskland til at opfylde NATO's forsvarsudgiftsmål 5 år tidligere end alle andre NATO-lande. Det er denne frygt, der får Tyskland til at opbygge den største hær i hele Europa.

Og det er denne frygt, der får den tyske kansler Friedrich Merz til at sige, at *"Israel gør det beskidte arbejde for os alle"*¹⁷. Vores regeringer styrer os ind i en ny æra af lovløshed. Og det bliver mere og mere tydeligt, at Gaza ikke var undtagelsen. Gaza var skabelonen. Kammerater, den, der ikke respekterer international lov, respekterer heller ikke arbejdstagerrettigheder og faglige rettigheder. De samme politikere i Tyskland, der nægter at betegne angrebet på Iran som en overtrædelse af international lov, er de samme, som ønsker at afskaffe 8-timers arbejdsdagen og hæve pensionsalderen.

Det, vi i øjeblikket er vidne til i hele Europa, er følgende: Den massive militære opbygning skal

finansieres af vores pensioner, af vores sundhedssystem, af vores skoler. Vores regeringer har tændt motorsavene, og vi skal slukke dem og smide dem i historiens skraldespand.

Og derfor bør vi råbe til dem. Vi accepterer ikke ødelæggelsen af vores samfund. Skoler er mere end rekrutteringscentre for militæret. Hospitaler er mere end steder, hvor soldater lappes sammen til den næste periode ved en front, og soldaterne er mere end en byrde for budgettet. Dette kontinent, denne sociale velfærdsstat tilhører ikke vores regeringer. De tilhører de mennesker, der arbejder på fabrikkerne. De tilhører de mennesker, der arbejder på hospitalerne og i supermarkederne.

Vi ser, at samfundet militariseres. Lad os tale om de modsætninger, der ligger foran os. Hvis samfundet militariseres, bliver arbejdspladserne også militariseret, ikke kun i våbenindustrien, men også i havne og på hospitaler, blandt lærere og journalister, og militariserede arbejdspladser bliver afgørende for kampen mod krig.

Havnearbejdere i Italien og Grækenland har vist, hvad vi kan opnå, når vi nægter at adlyde. Forestil jer, hvor stærke vi ville være, hvis ikke blot havnearbejderne nægtede at laste forsendelser af våben, men lærerne også nægtede soldater adgang til deres klasseværelser. Eller hvis sygeplejersker erklærede, at de kun ville behandle skudsår og forbrændinger på betingelse af, at soldaterne blev sendt hjem til deres familier og ikke tilbage til fronten. Sidste sætning. Derfor, kammerater, derfor er vores vigtigste opgave at opbygge en stærk antikrigsbevægelse med dybe, dybe rødder i arbejderbevægelsen. Mange tak. **[Langvarige klapsalver]**

¹⁷ Dagbladet "Information", den 21. juli 2025: *"Merz står igen last og brast med Netanyahu"*.

JOHN REES – STORBRITANNIEN (“STOP THE WAR COALITION”)

Ordstyrer: Mange tak, Ulrike, for den fantastiske tale. Vores næste taler er en af grundlæggerne af ”Stop the War Coalition”, en national leder af koalitionen og hovedarrangør af dagens storslåede konference. Giv venligst John Rees en varm velkomst.

John Rees: Dette er en historisk begivenhed. For vores modstandere mødes hele tiden. De mødes på topmøder. De mødes i G7. De mødes i Davos. Men for os, for os, er det usædvanligt. Vi hører om hinandens demonstrationer i Frankrig, generalstrejker i Belgien, havnearbejdernes aktioner i Italien og Grækenland. Men hvor ofte mødes vi egentlig for at planlægge og at organisere os for at gøre disse kampe mere effektive, end de allerede er? Sjældent.

Så i dag er et øjeblik, hvor vi bør gribe den mulighed, fordi det aldrig har været mere nødvendigt. Jeg byder delegationerne fra Frankrig, delegationerne fra Spanien, delegationerne fra Tyskland og delegationerne fra Belgien velkommen **[langvarige klapsalver]**. Jeg byder velkommen og sender mine hilsner til dem, jeg ved, ser med i by efter by i Frankrig på videofester, der nu ser dette på YouTube. Så til Nantes, til Lyon, til Paris sender vi hilsner fra London **[klapsalver]**.

Og I ved, vi ser demonstrationerne i Saint-Denis. Vi så demonstrationen i solidaritet med borgmesteren i Saint-Denis, Bally Bagayoko **[klapsalver]**. Fordi demonstrationen fandt sted foran basilikaen¹⁸, hvor Frankrigs monarker ligger begravet, hørte jeg dem sige: ”Dette er ste-

det for døde konger og levende mennesker.”

[Klapsalver] I ved, her i Westminster, lige på den anden side af vejen i Westminster Cathedral, ligger Englands døde konger. Og her [i denne sal] er Englands levende mennesker. **[Langvarige klapsalver]** Og Englands levende mennesker siger: *”Solidaritet med Palæstina. Ikke mere krig. Sænk jeres våben. Hæv vores lønninger. Velfærd, ikke krigsfærd. Lønninger i stedet for våben.”* Det er, hvad Englands levende mennesker siger.

[Kraftige klapsalver og tilråb]

I går mødtes vi til et delegeretmøde, og vi besluttede, at efter den storslåede start i Paris sidste oktober og efter konferencen i dag kan det ikke bare være snak. Vi er nødt til at gå over til handling. Derfor sagde vi: Den 10. oktober [skal der være] internationale demonstrationer for Palæstina. I november international aktion mod værnepligt og oprustning. Og når havnearbejderne opfordrer til en aktionsdag, international aktion i solidaritet med havnearbejderne, er det det, vi skal gøre nu. Det er formålet med London-konferencen.

Og jeg vil slutte med dette. For 162 år siden, ikke en kilometer fra denne bygning, blev den første arbejderinternationale grundlagt. Da Karl

¹⁸ Klosterkirken i Saint-Denis.

Marx skrev sin indledning til Første Internationales love, sagde han: *"Arbejdende mennesker er nødt til at sætte sig ind deres herskeres [hemmelige] diplomati og bekæmpe det."* Og

han afsluttede denne indledning med at sige: *"Verdens proletarer, foren jer"*. **[Stående klapsalver.]**

JÉRÔME LEGAVRE – FRANKRIG (LEDER AF "POI", PM FOR PARTIET "LFI")

Ordstyrer [har svært ved at få ørenlyd på grund af kraftige klapsalver]: Hold da op! Okay. Okay. Fantastisk. Det er fantastisk. Tak. Mange tak til jer alle, og tak til John for en fantastisk medrivende tale. Vores næste taler vil være kendt af mange af jer her. Jérôme Legavre er parlamentsmedlem for Saint Denis fra La France insoumise (LFI). Leder af POI (Det uafhængige arbejderparti) i Frankrig. Så giv ham en varm velkomst. **[Langvarige klapsalver].**

Jérôme Legavre: Kære kammerater og venner, det er en stor ære for mig at tale her i dag i Westminster Central Hall foran tusindvis af mennesker. En særlig tak til de britiske kammerater, der organiserede denne fantastiske konference. Jeg er meget glad for at være her sammen med mine kolleger og kammerater fra La France insoumise. Nadège Abomangoli, næstformand for den franske nationalforsamling, Danièle Obono, Jean-François Coulomme, Andrée Taurinya og Sandrine Nosbé.

Kammerater, for blot et par dage siden stemte det franske parlament for en stigning på 36 milliarder i militærbudgetterne. I Frankrig er militærbudgettet blevet fordoblet på 10 år. På bare få minutter fandt regeringen 36 milliarder til hæren. Alle politiske kræfter fra Socialistpartiet til det yderste højre stemte for forhøjelsen. *La France Insoumise* stemte naturligvis imod. **[Klapsalver].**

Når børneværnsorganisationer beder om de tre milliarder, der mangler fra børnebeskyttel-

ses- og socialbudgetterne, fortæller regeringen os, at der ikke er penge. I et land, hvor 10 millioner mennesker lever i fattigdom, har regeringen besluttet at skære seks milliarder fra hospitaler, social sikring og uddannelse. Men på få minutter, på få minutter, finder de 36 milliarder til hæren og til krig. Og den franske regering gør præcis det samme som Starmer i Storbritannien, Merz i Tyskland og Meloni i Italien.

For tre dage siden bød den franske præsident Macron Donald Trump velkommen med alle æresbevisninger på Versailles-slottet, de franske kongers palads. Han bød velkommen til den mand, der bærer hovedansvaret for fortsættelsen af folkedrabet på det palæstinensiske folk. Manden, der er ansvarlig for krigen mod Iran. Manden, der kidnappede Maduro, og som i dag truer Cuba og Macron; den lille konge, Macron vover at fortælle os, at vi lever i et stort øjeblik med fred.

Han henviser selvfølgelig til aftalen mellem USA og Iran. Men i mellemtiden fortsætter folke- drabet på det palæstinensiske folk. I mellemti- den fortsætter den etniske udrensning, og det fortsætter med vores regerings medvirken. USA og Israel har indledt en krig mod Iran med globale konsekvenser. Den israelske minister Itamar Ben-Gvir har netop erklæret, at Libanon skal brænde. Og i dag truer Donald Trump Iran igen.

I mellemtiden har krigen i fire år ødelagt Ukraine. Mens regeringer og våbenproducenter trives, er hundredtusindvis af mennesker på begge sider blevet dræbt i denne krig. Og vi ved, at den amerikanske imperialisme, som er i krise og i tilbagegang, og Donald Trump selv ikke frivilligt vil opgive deres mål. Den amerikanske forsvarsminister Pete Hegseth erklærede for ny- lig, at den amerikanske militære tilstedeværelse i Europa bør genovervejes. Vi ved alle, hvad det betyder endnu større pres på europæiske rege- ringer for at øge militærudgifterne. I flere måneder har vi i Frankrig, Storbritannien og Tyskland været udsat for en intens propaganda- kampagne.

De siger, at vi skal forberede os på en konfron- tation med Rusland på det europæiske kontinent. I december sidste år erklærede stabschefen for de franske væbnede styrker, at franskmændene skal være parate til at "ofre" sine børn¹⁹. Vi afviser denne krigspropaganda, og vi siger, at vi aldrig vil acceptere at ofre vores børn. Vi siger, at de ikke vil tage af sted! **[Voldsomme klapsalver]**

Vores regeringer bruger penge på at forlænge krige og udvide krige. Og jeg siger dette klart til folk i Frankrig, arbejdere, unge mennesker i Frankrig, at den største fare i mit land er vores regering. For eksempel, mangedobler den lige nu racistiske tiltag og vedtager love, der define-

rer folk langs racemæssige linjer. Den nærer ra- cisme og islamofobi, og den giver næring til væksten i den yderste højrefløj. Ja, den revoluti- onære Karl Liebknecht havde ret, da han sagde, at hovedfjenden er i vores eget land. **[Klapsalver]**

Kammerater, det er mobiliseringen af folk forenet mod deres egne regeringer, der vil stop- pe marchen i retning af krig. Og vi siger fuld og ubetinget støtte til det palæstinensiske folk. Vi siger fuld og ubetinget støtte til russiske deser- tører. Og vi siger fuld og ubetinget støtte til ukrainske desertører. **[Klapsalver]** Fuld støtte til alle dem, der kæmper for at stoppe dette maski- neri af død og ødelæggelse.

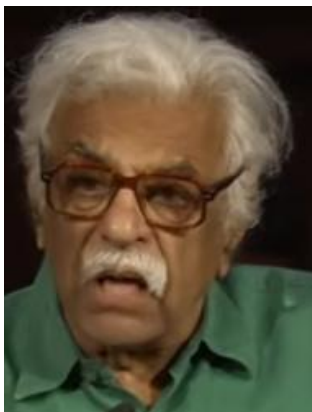
Jeg så, hvad arbejdere har gjort for at forhin- dre våben i at blive sendt til Israel. Jeg så strejken blandt unge mennesker i Tyskland mod værne- pligt. Jeg opfordrer indtrængende de unge i mit eget land til at sige: "vi vil ikke tage afsted". Kam- merater, de viser os vejen frem. For hvis vi vil stoppe marchen mod krig, hvis vi vil stoppe krigsbudgetter, så skal vi stoppe selve krigsma- skinen.

Og i denne kamp er fagbevægelsens ansvar e- normt. Der er mange fagforeningsfolk i denne sal, og det er meget vigtigt. Kræfterne eksisterer inden for fagbevægelsen på trods af topledere, der i mit land for eksempel opfører sig, som om alt var normalt. De mægtige mobiliseringer mod folkedrab på det palæstinensiske folk viser, at folket, og især unge mennesker, ikke ønsker krig.

Vores opgave, der starter i dag med den store succes med denne konference i London, er at arbejde for at samle og forene alle disse kræfter i fagforeningerne, de politiske partier, forenin- gerne og kampagnerne mod krig og mod vores regeringer. Og nu, kammerater, gå til handling. Tak kammerater og solidaritet. **[Klapsalver]**

¹⁹ "4 News", den 20. november 2025: "*Military chief warns of 'sacrificing' French children for defence*" ("Mi- litærchef advarer mod at 'ofre' franske børn for forsvaret").

<https://www.channel4.com/news/military-chief-warns-of-sacrificing-french-children-for-defence>

TARIQ ALI – STORBRITANNIEN (PAKISTANSK-BRITISK ANTIIMPERIALIST)

Ordstyrer: Tak, Jerome. Og tak til alle kammeraterne fra Frankrig her i dag, som opbygger en storslået bevægelse mod imperialisme og krig. Brødre og søstre, vores næste taler har været i centrum for antiimperialistisk politik i Storbritannien og resten af verden i 60 år og mere. Han var på Grosvenor Square i demonstrationen mod Vietnam-krigen i 1968, og han var i Hyde Park i 2003 for at tale imod Irak-krigen. Byd venligst Tariq Ali varmt velkommen.

Tariq Ali: Venner. Jeg vil tale om tre ting i dag. For det første om, hvad der foregår i Mellemøsten og de omkringliggende områder, netop på det tidspunkt, hvor vi mødes her i solidaritet med Palæstina og andre mennesker, der er undertrykt af den israelske regering og deres støtter. Det, der sker, er meget interessant, at der nu for første gang i løbet af de sidste tre årtier under præsidenter fra forskellige partier i USA tydeligvis er en splittelse.

Det er ikke en permanent splittelse, men det er et tydeligt tegn på en splittelse med israelerne, der troede, at de kunne slippe afsted non-stop med alt. Og måske vil de. Jeg vil ikke sige, at de ikke vil, da de har gjort det indtil videre. Men de dele af de amerikanske medier, de unge mennesker i den Demokratisk Socialistiske alliance, der er i Det Demokratiske Parti, vinder primærvalg efter primærvalg, og det er derfor forbundet med det palæstinensiske folks kamp, deres afvisning af at kapitulere, deres afvisning af at overgive sig, og de israelske, amerikanernes og de fleste europæiske regeringers manglende evne til at ødelægge og knuse Palæstinas ånd. **[Klapsalver]**

Så vi har en falsk våbenhvile i Palæstina, som folk gerne vil tro, var reel. Vi har Trump, der først skal tale til det israelske parlament, Knesset, for at fejre våbenhvilen. Men det, de fejrer, er deres sejr. De tror, de har Gaza. De tror, de har ødelagt alt. De tror, at de nu kan bygge ejendomme og turistvirksomheder på Gazas strande. De tror det, og de fejrer det. Og zionistiske milliardærer er til stede i Knesset. Milliardærer fra USA, og de udveksler ord med hinanden og lykønsker hinanden. Og dagen efter flyver Trump til Sharm el-Sheikh i Egypten for at mødes med sine arabiske lakajer.

Lederne af disse ynkelige afhængigheder, som imperialismen skabte i Golfen, først Storbritannien og derefter overtaget af USA. Og han tager derhen, og de fejrer alle våbenhvilen. Og dagen efter bomber Israel igen bare for at vise, hvem der har ansvaret. Og så gør de noget, som de troede ville være en let sag.

De invaderer Iran. Før det er der en ægte massebevægelse i Iran, som ønsker borgerrettigheder osv., hvilket jeg har støttet i 30 år. Men der er en anden bevægelse, som Trump nu indrømmede, at de støttede, gav penge til og sendte våben til. Og hvad siger den amerikanske præsiden-

dent? Mange af pengene og riflerne blev taget væk af kurderne. *"Vi kunne ikke forhindre det."* Men de indrømmer, hvad de har gang i og så angriber de Iran i den tro, at de kan vælte regimet.

De går ind og myrder dets ledere. Det er accepteret i de vestlige medier, accepteret af den såkaldte vestlige civilisation. Det er fint. Gå og dræb et par statsoverhoveder i Mellemøsten. Kidnap et par statsoverhoveder i Sydamerika. Vi kan gøre det. Og de troede, at de havde Iran. Og så gjorde iranerne noget, der overraskede dem. De slog tilbage. **[Klapsalver]**

De bombede Israel, og de ramte amerikanske baser i alle disse Golfstater. Først Saudi-Arabien, så Kuwait, så Bahrain og så Qatar. Så det, der sker, er, at herskerne i tre af disse stater siger: *"Vi ønsker ikke at være en del af de amerikanske planer længere!"* For de havde aldrig troet, at det kunne gøres inde fra regionen.

Og så har vi en dødvandesituation nu, hvor amerikanerne ønsker at lave en aftale, fordi den anden ting, iranerne gjorde, som var meget klog, er at lukke Hormuz-strædet. Og samtidig lukkede houthierne i Yemen deres del af havet for al israelsk skibsfart. Så når modstanden kommer, har det en indflydelse, hvis det håndteres korrekt.

Så vi må se, om Netanyahu kan blive helbredt; om de vil vente til valget i håb om, at han bliver besejret, og at en anden person kan blive sat til ansvar ligesom Starmer og Burnham i dette land. Og så må vi se, hvordan de vil fortsætte, men drivkraften fra den vindermentalitet, som israelerne pralede af, den er blevet brudt. Ingen tvivl om det.

Og jeg har venner i Jordan, palæstinensiske venner, som sagde, at da de iranske fly og droner fløj over Jordan for at bombe Tel Aviv og Haifa som gengældelse for det, der var blevet gjort mod dem, sagde de, at halvdelen af Ammans befolkning var ude på gaden og bad: *"Bomb også os, glem os ikke, tak."* Det gjorde de ikke den gang. Det har de for nylig. Så det er situationen.

Det er en meget kritisk situation, og vi skal være opmærksomme på den i betragtning af den forfærdelige, elendige rapportering i massemedierne i alle de europæiske lande.

Det andet punkt, jeg vil fremføre, som jeg ikke behøver at fremføre ved en forsamling som denne, er, at solidaritetsbevægelsen med Palæstina er uden fortilfælde i verdenshistorien. **[Klapsalver]** Uden fortilfælde. Jeg har været aktiv i et par år nu, og jeg kan fortælle jer, at jeg ikke har set noget lignende, både organiseret som "Stop the War", som jeg har været medlem af, støtter af og protektor for, siden man først gik ind i Afghanistan i 2002, via Irak-krigene, via alle de andre krige, og endelig denne solidaritetskampagne for Palæstina, selvfølgelig, og fremkomsten af forskellige grupper i Europa langsomt, men sikkert.

Og jeg vil gerne, som en gammel aktivist selv, give en meget varm hyldest til havnearbejderne i Italien, som nu har organiseret tre generalstrejker. **[Klapsalver]** Det er sådan solidaritet skabes på forskellige fronter og på forskellige måder og forener sig for at lægge pres på disse elendige korrupte politikere, uanset hvilket parti de tilhører. De er fuldstændig korrupte mennesker. De fleste af dem. Jeg udelukker selvfølgelig spanierne fra dette, men jeg tror, at de fleste regeringer i Europa er økonomisk forbundet med de store milliardærer og israelske millionærer uafbrudt. Vi ser nu beviserne for det langsomt komme frem.

Og det er derfor, at når et parti pludselig opstår, og efter at have arbejdet i årevis, ligesom La France Insoumise, hvis leder er modig, som kæmper imod, som ikke finder sig i noget, som bliver angrebet... Jeg var i Frankrig for tre uger siden og spiste frokost med ham, og han forklarede mig, hvad den franske presse laver, og jeg sagde til ham, at det, I laver, er vigtigt, ikke kun for Frankrig, men for Europa som helhed. **[Klapsalver]**. For hvis – og det er stadig et hvis; intet er sikkert – men hvis Mélenchon kommer med i

anden valgrunde, vil Frankrig blive polariseret mellem fascisme og alle andre, og det vil være en sejr, ikke kun for den franske venstrefløj, men for franske arbejdere.

Det vil også være en sejr for det palæstinensiske folk, fordi han er en af de få ledere af et politisk parti, der har støttet dem åbent. Så det, vi ser nu, det, vi ser nu, er en modstand.

Ordstyrer: Kan du afslutte nu, tak? Kan du afslutte nu?

Tariq Ali fortsætter: En modstand - du gav mig alt for lang i dag. Derfor er jeg nødt til at tale i to minutter mere. Vi ser en modstand på globalt plan. Den solidaritetsmodstand, som i alle

repræsenterer. Og vi ser en politisk modstand, der langsomt begynder at dukke op.

Og på det tidspunkt vil de fyre lederen af Den Internationale Straffedomstol, fordi han er gået for langt ved at sige, at de fleste vestlige politikere og israelske politikere er krigsforbrydere. De anklager ham for sexforbrydelser. Det er de mennesker, der har arbejdet sammen med Epstein de sidste 10 år.

Ordstyrer: Tak Tariq, du er nødt til at stoppe nu! Tak.

Tariq Ali: Så kammerater, venner, solidaritet og fremad og fremad indtil vi vinder. Og må palæstinensernes sejr, når den end kommer, komme. Den vil ske. **[Klapsalver]**

MARYAM ESLAMDOUST – STORBRITANNIEN (GENERALSEKRETÆR FOR TSSA)

Ordstyrer: Mange tak, Tariq. Vores næste taler er Maryam Eslamdoust. Hun er generalsekretær for TSSA, Transport Salaried Staff Association. Hun har været meget åbenmundet imod krig i mange, mange år. Byd hende meget velkommen.

Maryam Eslamdoust: Tak, konference, kammerater, søstre og brødre. Jeg er Maryam Eslamdoust, generalsekretær for *Transport Salaried Staffs Association*. Vi repræsenterer transport- og rejsearbejdere i Storbritannien og Irland. Og vi er stolte af at være en af de fagforeninger, der sponsorerer dagens internationale konference mod krig. Jeg vil tale til jer i dag fra to perspektiver.

Det første er som fagforeningsleder om, hvor vigtigt antikrigsbevægelsen er som en fagforeningssag. Det andet som en iransk kvinde, der er vidne til min fødelands offergørelse og modstand mod den imperiale krigsmaskine. Så lad os tale om det vigtigste for fagforeningsfolk, der gør modstand mod den ubønhørlige trang til krig.

Her i Storbritannien oplever vi pres mod krig, som afspejles i hele Europa og resten af den

vestlige verden. Og dette er ikke blot retorisk pres, og det udtrykkes heller ikke blot som støtte til Amerikas imperialistiske krige. Vores regering er snarere i en desperat jagt på våben. Deres plan er at mere end fordoble militærudgifterne i løbet af de næste par år.

Og de har gjort det meget klart, hvordan de vil betale for det. Ved at skære i de allermest nødvendige ting i hverdagen for arbejdere truer de konstant med at skære i sociale sikringsydelser for millioner af familier, der er afhængige af denne omfordeling for at overleve i vores grusomme økonomi, selv når de er i arbejde. Og mere præcist har den britiske regering annonceret, at alle andre ministerier skal skære i deres kapitalbudgetter for at finansiere våbenkøb.

I min branche, transport, er vi særligt hårdt ramt, da transportudgifterne er fokuseret på kapitalinvesteringer. Og vores transportinfrastruktur smuldrer mange steder. Vi har ikke råd til at give afkald på investeringer. I dag sørger vi over en lokomotivførers død i går i en kollision, som vi mener var forårsaget af fejl i sikkerhedsudstyr og procedurer. Vi har ikke råd til flere dødsfald, forårsaget af manglende investeringer.

Og de penge, der tages, vil ikke blive brugt på mænd og kvinder, der tjener deres lande, men snarere på store amerikanske legetøj såsom atombevæbnede F-35-jetfly, som Iran har bevist, ikke engang er egnede til behovene i nutidens unødvendige krige.

Hvilket bringer mig videre til Iran. Jeg er leder af en britisk og irsk fagforening, men jeg er også en stolt iransk kvinde. For et år siden og en uge siden, da Israel indledte sin første åbne krig i Iran, lover jeg, at iranerne ikke ville blive bøjet af

denne imperialistiske aggression. Og jeg er stolt af at sige, at vi ikke er blevet bøjet. Vi har stået over for de mest enorme prøver.

Men Irans modige mænd, kvinder og børn har holdt hovedet højt og modstået to af verdens mest magtfulde militærstyrker. Så mens freden langsomt blomstrer i Iran, spørger vi iranere os selv, tør vi håbe, tør vi håbe, at ikke flere liv vil blive ødelagt af krig? Tør vi håbe, at fremtidige iranske drenge og piger ikke vil vokse op med frygten for, at Tomahawk-missiler en dag kan komme efter dem?

Der håber vi, selv mens vi sørger over Minabs dyrebare børn, der blev myrdet af USA. Der håber vi bare, at iranere må blive behandlet, som Iran må blive behandlet som et normalt land. Der håber vi, at vi må få lov til at trække vejret, at sanktioner ikke begrænser alt, hvad vores fremtidige generationer gør. Der håber vi, at vores folks sind ikke bliver forgiftet af propaganda-satellitnyhedskanaler. Der håber vi, at hvis vi om fem år nævner vores iranske folk, vil de ikke reagere med kærlighed til vores mad og vores musik, ikke krybe tilbage fra en eller anden indbildt terror.

Og jeg svarer på mit spørgsmål: ja, vi tør håbe. Irans modstand, det iranske folks enorme åndsstyrke, giver os mulighed for at turde håbe. Og hvis iranere kan håbe, selv efter 47 års kvælning og mord begået af verdens supermagt, så kan alle mennesker i det globale syd også håbe. Vores fætre og kusiner i Cuba kan håbe. Vores søstre og brødre i Libanon kan håbe. Og vores elskede palæstinensere kan håbe. Vi tør håbe. Længe leve Iran, længe leve Cuba, længe leve Libanon og længe leve Palæstina. **[Klapsalver]**.

JORDI SALVADOR DUCH – SPANIEN (PM, "TARRAGONAS REPUBLIKANSKE VENSTREFLØJ")

Ordstyrer: Tak. Mange tak, Maryam. Og tak for din og din fagforenings støtte til vores bevægelse. Jeg vil gerne fortælle jer, at der ved afslutningen af denne forsamling vil være en indsamling på vej ud. Bidrag venligst så generøst som I overhovedet kan, for det er tydeligt, at denne sal og de andre aspekter ved at organisere dette er meget dyre. Så der vil være en kollekt på vejen ud, og I vil give så generøst som I kan.

Nu er jeg nødt til at undskylde før den næste taler, fordi den næste taler vil tale til jer på spansk, men desværre har vores spanske oversættelsestjeneste måttet tage hjem, så vi kan ikke tilbyde en oversættelse. Han vil tale til jer på spansk, hvilket jeg forstår, at mange af jer sandsynligvis ikke vil forstå. Men vi bør høre ham. Han er kommet herover for at tale til jer, og selvfølgelig vil vi offentliggøre en engelsk oversættelse af hans tale på "Stop krigen"-webstedet så hurtigt som muligt.

Så byd venligst Jordi Salvador Duch, parlamentsmedlem, der repræsenterer en tidligere leder af fagforeningen UGT i Tarragona i Spanien, velkommen. Giv ham en varm velkomst. **[Klapsalver]**.

Jordi Salvador Duch (ufuldstændig oversættelse): God eftermiddag. Jeg er ikke von der Leyen. Jeg har en datter, og jeg ønsker ikke, at min datter går i krig. Jeg ønsker ikke, at noget barn eller nogens barn sendes i krig. Det er derfor, at vi er her, kammerater og venner fra alle lande og alle folkeslag. I marts 2013 arrangerede vi også en stor konference som den her i Tarragona imod trojkaen, imod nedskæringspolitikken og også imod krig.

Og dengang sagde vi, at udviklingen havde givet os ret. Trojkaen²⁰, kapitalen og de implicerede regeringer ønskede, at vi betalte for deres krise og at sætte os 100 år tilbage. Det er de samme mennesker med samme logik. Den eneste

ændring er undskyldningen. De skærer ned på vegne af de døde. I dag bruger de penge på det, som er deres egen sikkerhed. Når vi i dag demonstrerer, skyldes det det palæstinensiske folks heltmodige modstandskamp. **[Klapsalver]**. Vi er her, og vi vil kæmpe for dem.

Kapitalen er ikke kun i krise. Den er ikke bare i offensiven. Kapitalisme varsler krigen ligesom skyen varsler stormen. Krig er en forretning. Krig er en udvej for kapitalen. De ved ikke, hvad de skal konkurrere med på markedet. Så hvad gør kapitalen? Den søger tilflugt til oprustning ved at forvandle vores fabrikker til dødsmaskiner.

(...) De kalder det "forsvar". Jeg kalder deres forsvar for krig mod befolkningerne. **[Klapsalver]**

²⁰ **Trojkaen** er i dette tilfælde en uformel, men magtfuld gruppe bestående af EU-Kommissionen, Den Europæiske Centralbank (ECB) og Den Internationale Valuta-

fond (IMF). De har historisk stået for at forhandle og overvåge hjælpepakker til kriseramte eurolande. Al

I 2013 besluttede vi, at vi ønskede et Europa, der var i solidaritet med befolkningerne modstandskamp. I mellemtiden har de forsøgt at overbevise os med klassefjendens argumenter om, at våbenproduktion skaber gode beskæftigelsesmuligheder. Det er fuldstændigt forkerte argumenter. Ren propaganda. Militærsektoren skaber ikke jobsikkerhed.

Naturbrandene er allerede startet, hvorfra jeg kommer. Vi har kun 18 fly til at bekæmpe disse skovbrande. Sammenligne det med 150 jagerfly. Det er deres bud på en samfundsmodel. Og de siger stadig kynisk, at krig skaber bedre kirurger.

Vi er nødt til at kæmpe imod over alt som var det en virus, der kan smitte alle. For det andet er vi nødt til at bekæmpe vores egne regeringer,

der siger, at militærudgifter og sociale udgifter kan sammenlignes. Det kan de ikke. Militære udgifter er et angreb på vores sociale tjenester. Men de er også et angreb på vores frihedsrettigheder,

Sundhedsarbejderne strejker, fordi deres løn er blevet fastfrosset. De tilbød amnesti for dem, der kæmpede for Cataloniens rettigheder. Men samme regering afviser rettighederne for dem, der flygter fra Ukraine og Rusland. Længe leve desertørerne i Ukraine og Rusland. Hver eneste stjålen Euro, hvert eneste missil er stålet fra livets skole. Alle steder i verden har de fly. Vi har folket. Lad os organisere os for fred. Ingen penge, ingen Euro til deres krig! **[Klapsalver]**.

EDDIE DEMPSEY – STORBRITANNIEN (GENERALSEKRETÆR FOR RMT)

Ordstyrer takker for de voldsomme klapsalver: Okay. Mange tak for det. Vores næste taler er Eddie Dempsey. Han er generalsekretær for RMT, *National Union of Rail, Maritime, and Transport Workers*. Ordet er dit, Eddie.

Eddie Dempsey: Tak. Det er en sand fornøjelse at være her, og jeg vil gerne takke arrangørerne for denne meget vigtige begivenhed. Og jeg vil bare starte med at henlede jeres opmærksomhed, dem af jer, der kan se det, på mit smukke afdelingsbanner deroppe, den førende afdeling af RMT-fagforeningen. For på det banner står vores motto indskrevet: Arbejderklassens frihed er arbejdernes handling. Og jeg tror, at det bud-

skab understøtter den aktivitet, vi beskæftiger os med her i dag på denne vigtige konference.

Min fagforening har en meget stolt historie med international fred og international solidaritet. Vi er jernbanearbejdere. Vi er søfarende. Vi er velkomne i enhver havn på jorden. Mange af vores venner er her i dag sammen med os. Vi er en international fagforening, og vi har altid været på den rigtige side af historien. Mange af vores medlemmer arbejdede for at bryde blo-

kaden mod Spanien under Francos tid. Mange af vores medlemmer kæmpede i de internationale brigader og ofrede deres liv for at forsvare den spanske republik. **[Klapsalver]**

Mange af vores medlemmer deltog i aktioner for at stoppe bevægelsen af militært udstyr og stoppe militariseringen igen og igen. Og min første politiske handling som medlem af min fagforening var faktisk at deltage i antikrigsprotesten her, den største antikrigsmarch, vi nogensinde har set i dette land mod Irak-krigen. Vi modsatte os krigen i Irak. Vi gik imod krigen i Afghanistan. Vi modsatte os krigen i Libyen, Ukraine og Syrien. Og vi modsætter os krigen i Iran. Og vi modsætter os folkedrabet i Gaza. Og vi modsætter os de pogromerne, der finder sted på Vestbredden. **[Klapsalver]**

Og vi har altid stået i solidaritet med det palæstinensiske folk mod deres besættelse og dehumanisering. Og vi har altid stået sammen med Cubas folk og støttet deres revolution og i solidaritet med dem. Denne konference er meget vigtig, fordi der er nogle meget vigtige ting, som jeg synes, vi skal have styr på.

Vi er i en periode, der for mig føles meget som perioden før Første Verdenskrig. Og de farer, der truer vores planet og verdens folk, kunne ikke være større med den stigende militarisering, med den stigende spredning af krigsvåben over hele planeten. Det er vigtigt for os, fordi udgifter til militær og udgifter til krig betyder, at der er færre penge til os herhjemme til vores offentlige tjenester. Da forsvarsministeren for nylig trådte tilbage, satte finansministerens talsmand et citat i en af aviserne om, at hans planer ville have betydet nedskæringer i skolebudgetterne og lukning af hospitaler. Og det er derfor, vi siger vel-færd, ikke krigsfærd.

Derfor siger vi lønninger, ikke våben, for det er virkeligheden. Og det går videre end det. Jeg tror ikke, vi har set en periode, hvor vores borgerrettigheder har været mere i fare. Og det har været en tendens hele vejen gennem historien.

Jo mere krig vi ser i udlandet, jo mere restriktiv ser vi en nedskæring af vores rettigheder og vores borgerrettigheder derhjemme. Når vi ser pensionister blive samlet op og smidt ind i politibil for at modsætte sig folkedrab, når vi ser folk blive arresteret for at sige ting, som vi alle tror er sande, så ved vi, at vi er i problemer, og disse ting vil gå videre, fordi man bare skal se på, hvad den tidligere forsvarsminister ønskede, at vi skulle gøre.

De ville have, at vi skulle tilslutte os Den Europæiske Investeringsbank udelukkende til krig. De af jer, der husker den såkaldte eurokrise, hvor de ikke tillod finanspolitisk overførsel til de perifere stater i Europa, Irland, Portugal, Grækenland og Spanien. De ville ikke tillade, at der blev overført penge til det. De ville ikke tillade os at bryde den finanspolitiske stabilitetsspakke for det. Men de er nu parate til at gøre det til fordel for krig eller militarisering. Og hvad mere er, ser vi, at Den Europæiske Investeringsbank bruger centralbankerne og kommercielle banker i Europa til at yde lån til militæret og til krig.

Det, vi ser, er private militærselskaber, Europas centralbanksystem, der koordineres af vores regeringer i militarismens interesse, hvilket vil betyde færre penge til skoler, hospitaler, lønninger eller boliger. Og vi er meget stolte af i RMT at have bidraget til denne begivenhed og til opførelsen sammen med CND af den alternative forsvarsgennemgang, fordi national sikkerhed ikke tæller i missiler.

Det tæller i sikre hjem og gode job og gode pensioner og ordentlige sundhedsydelser og uddannelse til vores børn og at holde vores ældre varme om vinteren. Og jeg afslutter her. Vi betragter dette som et yderst vigtigt første skridt, og derfor vil min fagforening støtte opfordringen til handling fra fagforeninger verden over om at handle sammen som et første skridt. Og vi mener, at vi er nødt til at udvikle det, fordi vores solidaritetsbånd, der strækker sig over hele kloden, er det vigtigste og mest kraftfulde våben, vi har.

Og vi skal forene arbejderklassens repræsentanter rundt om i verden i fredens interesse, i retfærdighedens interesse, for at stoppe krigs-

maskinen, før det er for sent. Til solidaritet, international solidaritet for evigt. Længe leve verdens arbejdere. **[Klapsalver]**.

GIORGOS GOGOS – GRÆKENLAND (REPR. FOR HAVNEARBEJDERNE I PIRÆUS)

Ordstyrer: Mange tak, Eddie, for den fantastiske tale og for al den støtte RMT giver vores bevægelse. Vores næste taler repræsenterer de kæmpende havnearbejdere i Piræus i Grækenland. Giv venligst en varm velkomst til Giorgos Gogos.

Giorgos Gogos: Kære kammerater, kære venner. Tak på vegne af havnearbejdernes fagforening i Piræus. Jeg bringer solidaritetshilsner fra Piræus. Jeg vil gerne takke arrangørerne for invitationen og den perfekte organisering af disse to dages solidaritet. Det er en magisk ord, det er et princip, det er en værdi for fagforeninger. Vi er blevet tilbudt solidaritet, da vi kæmpede imod privatiseringen af vores havn i Piræus. Nu er tiden kommet, hvor vi skal vise vores solidaritet, og vi gør dette for de mest sårbare mennesker, der lider under magtfulde mennesker ligesom palæstinensere, de lider under et folkedrab fra israelerne.

Cuba lider under USA's irrationelle boykot. Det syriske folk har lidt under borgerkrige. Ukraine det samme. Det iranske folk nu. Så i Piræus er det lykkedes os at støtte Cuba med en solidaritetskoncert for tre måneder siden, organiseret af mere end 35 fagforeninger.

Vi blokerer israelske containere, der indeholder militærstål, som de sender til den israelske militærindustri for at lave bomber for at dræbe palæstinensere. **[Klapsalver]** Vi blokerer deres

krydstogtskib. **(Uklart)**. Som medlemmer af Det Europæiske Havnearbejderråd forsøger vi at danne en fælles front mod krige. Vi forsøger også at danne en fælles front med andre sektorer. **[Klapsalver]**.

EU har for nylig introduceret den europæiske havnestrategi 2026, som rummer to komponenter: militær mobilitet og genoprustning. De ønsker at omdanne vores handelshavne, til militærhavne. Det ønsker vi ikke. Vi ønsker at forblive bastioner for mennesker, for civilisationer, for fred, og vi vil gøre vores bedste. Det er præcis, hvad de vil have fra os. Vores penge, penge fra det nationale budget, vores beskatning for at betale for deres egne våben, for at dræbe vores sønner og døtre. Nej, vi vil ikke med til det. **[Klapsalver]**.

Og de sætter industriarbejderne i et dilemma, hvilket ikke er et dilemma. Det er afpresning. For at beholde sit job skal man lave den bombe, der vil dræbe ens søn. Ikke sandt? Lad os se det sådan her. Det er afpresning. Nej, vi afviser denne afpresning.

Afslutningsvis, når I vender tilbage til jeres lande, til jeres byer, til jeres fagforeninger, så tal med jeres kolleger, tal med jeres fagforeningsbase, med ledelsen. Overtal dem til at skabe en

bred front mod krigsførelse. Krigsførelse dræber os, dræber vores børn. Og glem ikke, før det går i opfyldelse, før det sker, glem ikke at råbe "befri Palæstina". **[Klapsalver]**.

MAURIZIO COPPOLA – ITALIEN ("POTERE AL POPOLO" (MAGTEN TIL FOLKET))

Ordstyrer: Okay. Vores næste taler er Maurizio Coppola, national koordinator for Potere al Popolo. Så giv ham venligst en varm velkomst. **[Klapsalver]**

Maurizio Coppola: Mange tak, kære kammerater og venner. For otte måneder siden havde jeg muligheden i Paris ved den samme internationale konference mod krig for at tale om de igangværende generalstrejker og bevægelsen for Palæstinas befrielse mod folkedrab og mod krig. Jeg synes, det er vigtigt i dag, med otte måneders afstand, at reflektere over og huske, hvilke betingelser disse to generalstrejker i løbet af 10 dage var i stand til at opbygge, og jeg synes, vi er nødt til at tænke på en kombination af fire elementer, som I skal understrege.

For det første er det meget tydeligt, at der i løbet af 10 dage fandt en massebevægelse sted i Italien. Familier, studerende, selv børn gik på gaden for at sige nej til folkedrab, nej til den italienske regerings involvering i dette folkedrab. Jeg synes, dette var en ekstraordinær mulighed og kapacitet for den italienske massebevægelse. **[Klapsalver]**

Det andet element, radikale handlinger. Der var ikke bare to timers strejker. Der var ikke bare otte timers strejker. Det var en blokering af alt. Og dette kald gik fra arbejdspladser til universi-

teter til skoler overalt, gader, lufthavne, togstationer, alt var blokeret. To dages generalstrejke med to virkelig blokerede dage tæller et land, der var fuldstændig blokeret fra A til Z.

Et tredje element, og jeg tror, det er det vigtigste, vi skal tage i betragtning, når vi også ser på den fremtidige kamp, er, at bevægelsen blev ledet af den mest avancerede del af arbejderklassen, hundearbejderne fra Genova, men ikke kun også fra Livorno, Civitavecchia og så videre. Uden arbejderklassen er der ingen bevægelse imod krig og imod militarisering. **[Klapsalver]**.

Det fjerde element og det sidste er, at denne bevægelse ikke var en spontan bevægelse. En langvarig organiseringsproces lå bag det. 7. oktober var ikke kun begyndelsen på folkedrabet i Palæstina. Det var også begyndelsen på en udvikling af bevidsthed om, hvad der foregår der, og hvad det betyder for vores verden for vores liv inde i kapitalismens kernestat. Så græsrodsforeningerne, USB-fagforeningen, der organiserede havnearbejderne, involverede sig, blandede sig, integrerede sig i bevægelsen mod folkedrabet i Palæstina, ikke kun som fagforening, men også

som politisk aktør, der mobiliserede, politiserede og opbyggede massebevægelsen.

Det samme gælder de politiske organisationer, der ønsker at bryde med dette system, med kapitalismen, zionismen og kolonialismen. De var der dag efter dag og uddelte løbesedler, aviser og lavede politisk uddannelse. Det var en organiseret bevægelse, og det er også meget vigtigt. Spontanitet kan ikke føre til sådanne generalstrejker. Det skal organiseres på forhånd. Hvad betyder det for fremtiden?

Jeg synes, det er vigtigt i dag, hvor bevægelsen ikke er så stærk, som den var før. Det er klart. Jeg mener, i oktober besluttede de sig for den såkaldte fredsaftale for Gaza, hvad der slet ikke er en fredsaftale, men som på en måde også blokerede muligheden for at komme videre med bevægelsen. Det var et svar på bevægelsen, og nu i dag er vi nødt til at forstærke og styrke evnen til at vende tilbage til de to dage, vi levede i september og oktober 2025.

Og hvordan kan vi gøre det? Jeg tror, vi er nødt til at have en meget klarhed, hvad angår analyse og politiske holdninger. I Italien ser vi i

dag, at der er forklaringer på denne militarisering, som fra vores synspunkt ikke er de rigtige forklaringer. Det er ikke bare som den vanvittige konge Trump eller den vanvittige dronning Georgia Meloni i Italien, der presser på for militarisering. Det er krisen i det kapitalistiske system, der kræver, at imperialismen går dybere og dybere. Dette er reaktionen fra de herskende klasser af borgerskabet over hele verden på kapitalismens krise.

Hvis vi ikke forbinder denne analyse med vores evne til at mobilisere, er det umuligt virkelig at bryde med dette system, med kapitalismen og imperialismen. Vores fjender er selvfølgelig regeringen i vores lande, men det er også perspektivet om at opbygge en europæisk hær i det europæiske forsvarssystem. Det er også amerikansk imperialisme og NATO, og det er grunden til, at det er så fundamentalt at mødes i sådanne øjeblikke og uddybe vores analyser for at styrke bevidstheden og evnen til at gentage det, vi havde i 2025 i Italien, og ikke kun i Italien, men i hele verden. Mange tak. **[Klapsalve]**

PETER MERTENS – BELGIEN (LEDER AF "BELGIENS ARBEJDERPARTI")

Ordstyrer: Mange tak, Moritzio. Kammerater, vi nærmer os afslutningen. Vi har endnu en taler. Så vil vi gengive filmen, som nogle af jer måske har set ved frokosttid, men som de fleste af jer ikke har gjort. Den hedder "Gaza", instrueret og redigeret af Gabby Samara med billeder af Peter Kennard og lyddesign af Gabby og original musik af Brian Eno. Så bliv venligst til den bagefter, hvis I kan.

Må jeg, inden jeg introducerer en sidste taler, takke alle, der har deltaget i denne enestående konference i dag, især alle de kammerater, der er kommet fra udlandet fra hele Europa og verden for at opbygge den mægtige antikrigsbevægelse, som vi har behøver for at modstå krigsvåbenmagerne og bygge en verden i fred baseret på imperialismens nederlag. Så tak til jer kammerater fra

Stop the War Coalition. Og det er mig nu en ære at introducere vores sidste taler, generalsekretæren for Belgiens Arbejderparti og et medlem af det belgiske parlament, Peter Mertens. **[Klapsalver]**.

Peter Mertens: Der er en gnist i dette rum, og jeg er glad for at være en del af den her i London. Men det er også en internationalistisk gnist, og jeg vil fortælle noget, der starter fra Belgien. I Belgien fører alle regeringer nedskæringspolitik. Der er nedskæringer på offentlig uddannelse, sundhedsvæsen, offentlig transport osv. Overalt er der nedskæringer.

Der er én undtagelse. Der er én regering, der ikke skærer ned, men som får mange penge, og det er selvfølgelig forsvarsregeringen. De ønsker at bruge 34 milliarder euro næste år. Så det er festtid i Forsvarsministeriet. Vi spurgte forsvarsministeren: *"Må se din indkøbsliste? Du vil bruge 34 milliarder. Må vi se din indkøbsliste?"* Og vi fik indkøbslisten. Og så tjekkede vi den.

De ville ikke indkøbe materiel til at forsvare Belgien. Det var ikke på deres liste. De ville købe dræberdroner. De ville købe F-35'ere. De ville købe fregatter. De ville indkøbe alle mulige slags materiale med det formål at intervenere i Congo, i Sahel. Og derfor, kære kammerater, opbygger de ikke et forsvar i Europa. De opbygger en ny imperialistisk hær med vores penge. Men vi må sige nej. Europæisk imperialisme er ikke svaret på den amerikanske imperialisme. **[Klapsalver]**.

Kære kammerater, det er et røveri. Det er et fupnummer. Og der er et andet røveri i gang. Et røveri mod vores demokratiske rum. Og de gør det med en stor kovending. Alt, hvad der er normalt, bliver unormalt, kriminaliseret. Og alt, hvad der ikke burde være normalt, præsenteres i dag som normalt. I stedet for at stoppe folke drabet i Gaza og stoppe våbenleverancerne til Israel, retsforfølger de aktivister for Palæstina.

I stedet for at gøre alt for at stoppe krigshistorien i Europa, kalder de fredsaktivister for

femte kolonne. I stedet for at fordømme den højre-reekstre terror, der spreder pogromer som f.eks. i Belfast, og i stedet for at stoppe Elon Musks hadnetværk, retsforfølger de antifascister. Det er en kovending. Og vi siger stop, kammerater. Vi er her for at få verden på fode igen. Det er normalt at kræve en ende på folke drabet.

Det er normalt at modsætte sig fascismen. Det er normalt at kæmpe for vores job. Det er normalt at kæmpe imod krig. Det er normalt at kræve vores fremtid, kære kammerater. **[Klapsalver]**. Og vi går ind i en ny æra, begyndelsen på imperialismens tilbagegang, kun begyndelsen. **(Uklart)**. Så det er en rodet tid. Vi ved det.

Men kammerater og venner, når magtbalancen i stabile perioder synes fast, er det, at det store forbliver stort, og det lille forbliver småt, det er stabile perioder, men i urolige tider som i dag kan alt ændre sig hurtigt, og det, der virker urørligt, kan smelte væk meget hurtigt, og det, der virker småt i dag, kan vokse meget hurtigt, og vi er gnisten. Vi er den lille ting, der vil vokse over hele Europa og sige nej til krigsførelse og ja til velfærd, kære kammerater. **[Klapsalver]**.

Der tales meget, kære kammerater, om håb. Men håb er ikke et ord, som bare findes. Håb er ikke nogle ord i fremtiden. Håb er ikke et ord i en bog. Håb er noget, vi bør bygge aktivt. Håb er mobilisering. Håb er organisering. Og håb er kamp. Så se jer omkring.

Der er en gnist her i London. Der var en gnist i sidste uge i Bruxelles, da 12.000 demonstrerede mod krigen. Vi bygger noget i hele Europa. Vi er ikke her for at redde kapitalismen eller imperialismen. Vi er her for at bygge socialismen, kære kammerater. Vi vil fortsætte. **[Klapsalver]**.

Ordstyrer: Tak, kammerater. Bliv siddende og se filmen. Jeg ønsker jer en sikker hjemrejse

Opfordring til en kampagne til støtte for desertører i Europa

EU's myndighederne diskuterer i øjeblikket barske foranstaltninger, der har til formål at begrænse indreisen for russiske borgere, der har deltaget i kamp, herunder dem, der nægtede at fortsætte krigen. Disse foranstaltninger er allerede ved at blive virkelighed: flere europæiske stater nægter systematisk asyl til russiske desertører, beskylder dem for "medvirken" og fratager dem enhver mulighed for at finde et sikkert tilflugtssted. Det sker, selvom mange russiske borgere med magt blev tvunget til at tjene i hæren – et pres, der fortsætter med at intensiveres.

Samtidig stiger desertering og uautoriseret udeblivelse fra militærposter inden for den russiske hær som reaktion på en endeløs krig og regimets forbrydelser. Ifølge estimer fra uafhængige journalister og OSI-fællesskabet²¹ er der registreret mellem 100.000 og 120.000 tilfælde af nægtelse af at deltage i vold og massakrer siden starten af den fuldskala invasion. Kun 15-20% af disse tilfælde har resulteret i retssager. Størstedelen af desertører forbliver i Rusland i konstant frygt: Hvis de bliver arresteret, står de over for tortur, fængsling, overførsel til "angrebsbataljoner" eller død ved fronten. Kun et lille mindretal formår at nå et sikkert land.

Desertering er et stærkt instrument mod krig: det svækker regimets militærmaskine og redder liv. At støtte dem, der vælger liv og fred, kan fremskynde afslutningen af konflikten og blive et stærkt signal til fordel for intern forandring i Rusland.

At tildele asyl falder ind under nationalstaternes suverænitet. Alligevel lukker Europa næsten alle døre for dem. Selv i Frankrig, hvor den

ationale asylret har anerkendt, at desertion kan udgøre grundlag for asyl, har kun få personer modtaget beskyttelse. I Tyskland begyndte myndighederne i begyndelsen af 2026 i stigende grad at afvise asylansøgninger fra russiske desertører. Samtidig overvejer flere EU-lande et totalt indrejseforbud for alle russiske statsborgere, der deltog i "SMO"²², hvorved enkeltpersoner fratages retten til liv og humanitær beskyttelse.

Ligeledes anerkender vi af humanitære årsager ukrainske desertørers ret til beskyttelse i EU. Retten til liv og frihed har forrang frem for statens rettigheder.

Vi kræver øjeblikkelige foranstaltninger:

+ Anerkend afvisning af deltagelse i krig (desertion og uautoriseret opgivelse af militærposter) som et legitimt grundlag for at opnå asyl og beskyttelse i alle lande i EU. Dette er en samvittighedshandling og en afvisning af at deltage i forbrydelser.

+ Udsted humanitære rejsedokumenter (laissez-passer) til personer, der ikke har et internationalt pas, så de kan rejse sikkert til EU og ansøge om beskyttelse.

+ Informer den russiske befolkning bredt om tilgængelige beskyttelsesmuligheder, så desertion bliver et reelt tilgængeligt valg snarere end en desperationshandling.

Enhver afvisning af beskyttelse sætter et liv i fare. Enhver åben dør er en chance for fred og for intern transformation. Europa skal åbne sine døre for dem, der vælger liv og menneskelighed – ikke styrke krig og undertrykkelse.

²¹ **OSI:** *Open Source Intelligence*, og det oversættes normalt til **åben kilde-efterretning** eller **åbne kilder** på dansk. [1]

²² **SMO:** Den russiske betegnelse for invasionen af Ukraine, nemlig "Særlig Militær Operation".

Oprindelige underskrivere: **Xavier Arrizabalo**, professor i økonomi, Madrid Universitet (Spanien); **Reiner Braun**, International Peace Bureau (Tyskland); **Annie Ernaux**, nobelprismodtager i litteratur 2022 (Frankrig); **Regine Hergersberg**, fagforeningsrepræsentant for Ver.di (Tyskland); **Anders Karlsson**, arbejdsretsadvokat (Sverige); **Sébastien Lardeux**, fagforeningsrepræsentant (Frankrig); **Jean-Pierre Mignard**, advokat ved Paris Advokatsamfund og essayist (Frankrig); **Patrick Pelloux**, formand for den franske forening af akutlæger (Frankrig); **Manuel Ruiz Robles**, tidligere skibskaptajn (Spanien); **Jamal Salh**, læge og historiker, modtager af Sankt Georgskorset (Spanien); **Jardin Serrano Blanquer**, rektor emeritus (Spanien); **Martin Shaw**, professor emeritus, Sussex Universitet (Storbritannien); **Klaus Zwickel**, tidligere formand for fagforeningen IG Metall (Tyskland).

Senere underskrivere: **Rodrigo Arenas**, LFI-parlamentsmedlem (Frankrig); **Nicole Aurigny**, formand for den nationale sekulære sammenslutning af pacifister (Frankrig); **Michael Altmann**, Ver.di-fagforeningsaktivist, Hessen (Tyskland); **Bernard Baissat**, Pacifist Union (Frankrig); **Heiner Becker**, GEW-fagforeningsmand, Hessen (Tyskland); **Christian Benedetti**, direktør (Frankrig); **Jordi Serrano Blanquer**, historiker, rektor emeritus (Spanien); **Horst Bohmbach**, GEW-fagforeningsmand (Tyskland); **Carla Boulboulé**, SoPoDe-redaktør, GEW-fagforeningsmand (Tyskland); **Patrick Boumier**, forsker, fagforeningsmand (Frankrig); **Britta Brandau**, Ver.di-fagforeningsmand (Tyskland); **Dr. Rony Brauman** (Frankrig); **Erwin Buchinger**, tidligere socialminister, SPO (Østrig); **Alex Callinicos**, sociolog og politisk skribent (Storbritannien); **Sophia Chikirou**, LFI-parlamentsmedlem (Frankrig); **Chilliard Yves**, tidligere forskningsdirektør, fagforeningsmand (Frankrig); **Clouet Hadrien**, LFI-parlamentsmedlem (Frankrig); **Dauphiné Quentin**, medlem af Inter-Union Emancipation Tendency (Frankrig); **Delattre Hervé**, fagforeningsmand (Frankrig); **Delgado Varas Lorena**, parlamentsmedlem (Sverige); **Duch Jordi Salvador**, parlamentsmedlem, Republikanske Gruppe (Spanien); **Ebbers Helga**, NGG (Tyskland); **Eriksson Ake**, fredsaktivist (Sverige); **Erodi Karen**, LFI-parlamentsmedlem (Frankrig); **Eyschen Christian**, talsmand for International Association of Free Thought (Frankrig); **Dr. Federman Georges Yoram**, psykiater og gymnoped i Strasbourg (Frankrig); **Feld Mathilde**, LFI-parlamentsmedlem (Frankrig); **Fernandez Juan Miguel**, tidligere rådgiver for Revisionsretten (Spanien); **Galand Pierre**, æressenator, samfundsaktivist (Belgien); **Ghanem Mohammad**, det palæstinensiske samfund i Hessen (Tyskland); **Klein Brigitte**, GEW-fagforeningsmand, medlem af Heilbronn Fredsråd (Tyskland); **Krupp Gotthard**, Ver.di-fagforeningsmand, Berlin-Brandenburg (Tyskland); **Kunze Mario**, Ver.di-fagforeningsmand (Tyskland); **Lacour Claire**, akademiker (Frankrig); **Laisney Maxime**, LFI-parlamentsmedlem (Frankrig); **Steffen Larsen**, lærer (Danmark); **Legavre Jérôme**, LFI-parlamentsmedlem (Frankrig); **Jørgen Madsen**, pensioneret socialarbejder (Danmark); **Magnus Axel**, socialdemokrater og fagforeningsfolk mod undtagelsestilstanden (Østrig); **Mahieux Christian**, jernbanearbejder, fagforeningsmand (Frankrig); **Martineau Sébastien**, faglig aktiv (Frankrig); **Martinez Miguel**, Den Internationale Komité mod Undertrykkelse (Frankrig); **Matzke Cornelia**, læge, tidligere parlamentsmedlem fra Sachsen (Tyskland); **Mix Wolfgang**, GEW-faglig aktiv (Tyskland); **Per Möller Jacobsen**, antiimperialistisk aktivist (Danmark); **Bruno Mortagne**, LFI, Berlin (Tyskland); **Sabine Mortagne**, AGBSW (Tyskland); **Margit Natterer**, GEW-fagforeningsmand (Tyskland); **Constantin Ozon**, Foreningen for Arbejdernes Frigørelse (Rumænien); **Mathilde Panot**, LFI-parlamentsmedlem (Frankrig); **Hans Jürgen Pieper**, Ver.di-fagforeningsmand (Tyskland); **Alain Pointillart**, tidligere forskningsdirektør, fagforeningsmand (Frankrig); **Mugurel Popescu**, faglig aktiv i Hermes Federation (Rumænien); **Thomas Portes**, LFI-parlamentsmedlem (Frankrig); **Volker Prasuhn**, Ver.di-fagfore-

ningsaktivist, Berlin (Tyskland); **Bruno Ricque**, fagforeningsmand (Frankrig); **John Rees**, medstifter af Stop the War-koalitionen (Storbritannien); **Jörn Rieken**, IG BAU-faglig aktiv, Berlin (Tyskland); **Alain Roques**, emeritus forskningsdirektør, fagforeningsmand (Frankrig); **Rosell Thyde**, libertariansk aktivist (Frankrig); **Charlotte Rutz-Sperling**, Ver.di-fagforeningsaktivist (Tyskland); **Anton Schou**, pensioneret lærer (Danmark); **Michel Sidorof**, filmskaber (Frankrig); **Beate Sieweke**, fagforeningsmedlem i Ver.di, BSW Düsseldorf (Tyskland); **Nicole Sigal**, forfatter, kommandør (Frankrig); **Herbert Storn**, fagforeningsmedlem, GEW Krig og Fred-arbejdsgruppen (Tyskland); **Josephine Thyrêt**, fagforeningsmedlem i Ver.di, medformand for BSW Berlin (Tyskland); **Yanis Varoufakis**, økonom og tidligere finansminister (Grækenland); **Dr. Cyrille Venet**, intensivlæge, Grenoble Universitetshospital (Frankrig); **Maria Jose Wanceulen**, fagforeningsmedlem i CCOO (Spanien); **Margarete Winkel-Tauchnitz**, Düsseldorf Fredsforum (Tyskland); **Filip Winkler**, Unge mod krig og budgetnedskæringer (Tyskland); **Winkler Jonas**, Unge mod krig og budgetrestriktioner (Tyskland); **Jesper Yssing**, tømrer (Danmark); **Zutz Axel**, faglig aktiv i GEW Berlin (Tyskland).

Jeg tilslutter mig opfordringen til en kampagne for at støtte desertører i Europa

EFTERNAVN, Fornavn:.....

Erhverv, organisering (kun til information):

Jeg tilslutter mig opfordringen til en kampagne for at støtte desertører i Europa

EFTERNAVN, Fornavn

Erhverv, organisering (kun til information):

<http://deserters.org>

Støtteerklæringer og diskussionsbidrag til de forberedende arrangementer i Tyskland samt til og fra antikrigskonferencen den 19./20. juni i London kan findes online på:

<https://gegendenkrieg-gegendensozialenkrieg.info/meeting-london-20-6-2026/>

<https://gegendenkrieg-gegendensozialenkrieg.info/category/meeting-london-20-6-2026/>

Information på engelsk fra Stop the War Coalition på:

<https://www.stopwar.org.uk/events/european-peace-conference/>

Videoptagelse af mødet den 20. juni:

<https://www.youtube.com/@StoptheWarCoalition/streams>

Indtryk og vurdering fra tyske og spanske kammerater:

Stop krigsmagerregeringerne!

Den 19. og 20. juni deltog mere end 3.000 aktivister, hundredvis af fagforeninger og politiske organisationer fra hele Europa og USA i den anden internationale antikrigsdemonstration og -konference i London. Den fulgte efter antikrigskonferencen, der blev afholdt i Paris den 4. og 5. oktober sidste år.

Dette var utvivlsomt et udtryk for en udvidelse og uddybning af den nødvendige internationale enhed af alle tilgængelige kræfter for at stoppe den internationale krigspolitik, der tjener imperialismens behov i krise.

Den røde tråd, der løb gennem diskussionen, var det nødvendige i at handle! Det er konklusionen på lørdagens conference og den appel, der blev vedtaget der (se side 6 i dette nummer af "Solidaritet & Modstand", dansk red.).

Behovet for fælles international handling for at stoppe krigen, våbenleverancer, krigsbudgetter, militarisering og værnepligt for unge, samt nedskæringer i alle sociale budgetter...

"Fjenden befinder sig primært i eget land," understregede Lindsay German fra *Stop the War Coalition* i sin åbningstale på konferencen. Hun opfordrede deltagerne til at gribe til både fælles international handling og individuel handling fra

hver person mod sin egen regering, fordi forebyggelse af krig forudsætter, at der sættes en stopper for de regeringer, der er ansvarlige for den.

Dette er den centrale opgave, der skal organiseres.

"Vi ser betydningen af London-konferencen i, at den støttes af adskillige fagforeningsorganisationer fra Storbritannien, såvel som af fagforeningsafdelinger og mange fagforeningsfolk fra Frankrig, Tyskland og andre lande," forklarede en fagforeningskollega fra Tyskland.

"Under Merz-regeringen spiller Tyskland, som den stærkeste imperialistiske magt i Europa og en førende NATO-magt, en central rolle i eskaleringen af krige."

Jérôme Legavre, aktivist i POI (Det Uafhængige Arbejderparti) og parlamentsmedlem for LFI (La France insoumise) i den franske nationalforsamling, understregede: "Og jeg siger det meget klart: For det franske folk, for arbejderne, for de unge mennesker er den største fare vores egen regering." "Hovedfjenden står i eget land!" De tyske delegerede huskede det og tilføjede, at det allerede var kampråbet i 1915 fra Karl Liebknechts, "kæmperen mod krig". G.K. ²³

UGT deltager i Den Internationale conference mod krig, afholdt i London

Fagforeningen bekræfter sin forpligtelse til fred, social retfærdighed og internationalt samarbejde i lyset af genoprustnings- og militariseringspolitikker.

En delegation fra *Det Almindelige Arbejderforbund* (UGT) deltog i den internationale conference mod krig, der blev afholdt den 20. juni i

London, og som har etableret sig som en af de største internationale sammenkomster, der i år

²³ Artiklen er oversat fra tidsskriftet "Soziale Politik & Demokratie", nr. 551 den 26. juni 2026

er afholdt i Europa til forsvar for fred og mod militær eskalering.

Konferencen samlede mere end tusind fagforeningsfolk, politiske repræsentanter, akademikere, fredsaktivister og sociale organisationer fra adskillige lande i Europa, Amerika og Mellemøsten i den historiske Central Hall Westminster og fortsatte dermed arbejdet fra den internationale konference for fred, der blev afholdt i Paris i 2025. Formålet med denne sammenkomst var at styrke den internationale koordinering af fagforeninger, sociale organisationer og borgerbevægelser, der er engagerede i fred, internationalt samarbejde og forsvar af sociale rettigheder i lyset af genoprustnings- og militæringspolitikken.

Under de forskellige møder blev emner behandlet såsom stigningen i militærudgifter i adskillige lande, spredningen af væbnede konflikter, de sociale og økonomiske konsekvenser af krige, situationen i Mellemøsten og Ukraine, forværringen af offentlige tjenester og behovet for at styrke diplomati, international ret og samarbejde mellem folk som instrumenter til konfliktløsning.

UGT-delegationen overbragte de tilstedeværende broderlige og solidariske hilsner fra en organisation, der i næsten 140 år har været en del af den internationale arbejderbevægelse og har opretholdt et stærkt engagement i forsvaret af fred, demokrati, social retfærdighed og arbejderklassens rettigheder.

Fagforeningen udtrykte sin dybe bekymring over den nuværende internationale kontekst, præget af stigende militære spændinger, våbenkapløbet og stigningen i forsvarsbudgetterne i adskillige lande. Den advarede også om, at hver euro, der afsættes til genoprustning, skal granskes, og at disse ressourcer ikke må omdirigeres fra investeringer i sundhedspleje, uddannelse, pensioner, offentlige boliger, social omsorg, infrastruktur eller andre essentielle tjenester for borgerne. Ligeledes minder den om, at det er

arbejdende kvinder og mænd, der ender med at bære de økonomiske og sociale konsekvenser af konflikter og den nedskæringspolitik, der ofte ledsager dem.

På konferencen argumenterede UGT også for, at fagbevægelsen ikke kan forblive ligeglad med militariseringen af økonomier og samfund. Tværtimod har den et ansvar for at gribe ind, når der gøres forsøg på at erstatte en model baseret på velfærd, anstændig beskæftigelse og social samhørighed med en anden, der opretholdes af krigens logik og af de økonomiske interesser, der er forbundet med våbenindustrien.

Fagforeningen minder om, at dens oprindelse er dybt forbundet med arbejderne internationalisme og med overbevisningen om, at arbejderklassens problemer ikke kender nogen grænser. Den bekræfter derfor sin forpligtelse til internationalt samarbejde, solidaritet mellem folk og forsvaret af folks ret til at bestemme deres fremtid i lyset af enhver form for dominans, aggression eller konfrontation.

Fagforeningsdelegationen opretholdt også UGT's demokratiske erindring og mindes ofrene fra tusindvis af medlemmer, der led forfølgelse, fængsling, eksil og endda døden for at forsvare frihed, social retfærdighed og demokratiske rettigheder mod autoritarisme og intolerance.

Et af de centrale budskaber, der blev delt under konferencen, var, at de store sociale fremskridt, som menneskeheden har vundet, aldrig kom gennem krige, men gennem organisering af arbejdende kvinder og mænd, social mobiler og international solidaritet.

I denne forbindelse forsvarede UGT en politisk og social dagsorden centreret omkring det sociale flertals behov:

- Højere lønninger og mindre ulighed.
- Mere anstændig beskæftigelse og mindre usikkerhed i ansættelsesforhold.
- Flere investeringer i sundhedsvæsen, uddannelse og offentlige tjenester.
- Flere arbejds- og sociale rettigheder.

- Mere samarbejde mellem folkene.
- Mere demokrati og mere fred.
- Ikke flere krige.

Konferencen afsluttedes med en opfordring til at styrke det internationale samarbejde mellem fagforeninger, sociale organisationer og borgerbevægelser for at konfrontere den voksende militarisering af internationale relationer og for at sætte forsvaret af fred, menneskerettigheder, social retfærdighed og demokrati igen i centrum for den politiske dagsorden. Den promoverede også opfordringen til en international aktionsdag for Palæstina den 10. oktober og mobiliseringer mod oprustning den 21. og 22. november.

Gennem sin deltagelse i denne vigtige internationale konference bekræfter UGT sit engagement i at opbygge en mere retfærdig, mere demokratisk og mere solidarisk verden, hvor offentlige ressourcer bruges til at garantere kvalitetsbeskæftigelse, stærke offentlige tjenester og et værdigt liv for borgerne, snarere end at give næring til nye våbenkapløb.

UGT formidler budskabet om, at fred ikke er en passiv holdning, men noget, der kræver engagement, social retfærdighed, demokrati og solidaritet mellem folkeslag. Konferencen tjente til at samle organisationers indsats omkring denne idé som en af hovedopgaverne for klassebaseret fagforeningsarbejde.²⁴

Kilde: https://www.ugt.es/ugt-participa-en-la-conferencia-internacional-contra-la-guerra-celebrada-en-londres?fbclid=IwB21leASnYoVjbGNrBKdiYGV4dG4DYWVtAjExAHNydgMGYXBwX2lkDDM1MDY4NTUzMTcyOAABHtEmHe6nhcEeOmrLKK_lxAlgO9cQBFOkfPUETGUf-SOUkmhx3OK5gYliTLsk_aem_GRFwLDoZXkd7sNuzbVKAoQ

London meeting replay :

<https://www.youtube.com/live/JUwZTS9t344?is=INs3kfLAaM889AWs>

Paris møde, afspil:

<https://www.youtube.com/watch?v=IXG4g2iFj5E&list=PLAwI5JuiaEOL7DP8FBu8IH9xJpm1i2NBI&index=1>

²⁴ Artiklen er oversat fra det spanske fagforbund, UGT's hjemmeside med titlen: **"UGT participa en la Conferencia**

Internacional contra la Guerra celebrada en Londres" (se det øverste link på denne side).

INTERNATIONAL MEETING
AGAINST
WAR
SATURDAY 20 JUNE 2026, LONDON

